

Tuyên Quang

CƠ QUAN CỦA ĐẢNG BỘ ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM TỈNH TUYÊN QUANG
TIẾNG NÓI CỦA ĐẢNG BỘ, CHÍNH QUYỀN VÀ NHÂN DÂN TUYÊN QUANG

NĂM THỨ 62

Số 40 (174)

4 tháng 4 năm 2026

17 tháng Hai, Bình Ngô

Cuối tuần

Báo điện tử:

baotuyenquang.com.vn

Trường mới nơi biên cương

2 Ngôi nhà
thứ hai
giữa
đại ngàn

3 Xoá
khoảng
cách trong
giáo dục

4 Công bằng
trong
tiếp cận
giáo dục

Trường mới nơi biên cương

■ HOÀNG HÀ

Giữa những dãy núi trùng điệp nơi biên cương, chủ trương xây dựng hệ thống Trường Phổ thông Nội trú liên cấp Tiểu học và Trung học cơ sở (gọi tắt là Trường Nội trú liên cấp) tại các xã biên giới đang được tỉnh Tuyên Quang triển khai quyết liệt, đồng bộ. Từ sự vào cuộc của cả hệ thống chính trị đến nỗ lực vượt khó của các đơn vị thi công, những công trình trường học đang từng ngày hiện hữu, không chỉ giải bài toán cơ sở vật chất mà còn dệt nên những ước mơ về con chữ, về một tương lai tốt đẹp hơn cho học sinh và giáo viên nơi địa đầu Tổ quốc.

Xây nền móng, dựng tương lai

TRONG tiến trình phát triển, Đảng, Nhà nước luôn coi giáo dục là quốc sách hàng đầu, đặc biệt ưu tiên đầu tư cho vùng đồng bào dân tộc thiểu số khu vực biên giới - những nơi còn nhiều khoảng trống về cơ hội tiếp cận tri thức. Chính vì vậy, Bộ Chính trị đã quyết định đầu tư xây dựng 248 trường nội trú liên cấp tại 248 xã biên giới đất liền. Chủ trương này không chỉ là quyết sách chiến lược, mà còn là lời giải cho bài toán phát triển giáo dục lâu dài.

Thực tiễn tại Tuyên Quang cho thấy, với 17 xã biên giới, 346 thôn bản, chủ yếu là đồng bào dân tộc thiểu số sinh sống, điều kiện kinh tế khó khăn thì giáo dục luôn đối mặt với những thách thức không nhỏ. Địa hình chia cắt, giao thông cách trở khiến nhiều học sinh phải vượt đường xa, băng rừng, lội suối đến lớp. Ở bậc Mầm non và Tiểu học, tình

trạng học tại các điểm trường lẻ vẫn phổ biến, cơ sở vật chất thiếu thốn, tỷ lệ kiên cố hóa còn thấp. Từ đó trở thành rào cản đối với việc duy trì sĩ số và nâng cao chất lượng giáo dục.

Xác định rõ tầm quan trọng đó, tỉnh đã huy động cả hệ thống chính trị vào cuộc với quyết tâm biến chủ trương thành hành động. Tháng 11/2025, 06 trường nội trú liên cấp tại các xã: Thanh Thủy, Minh Tân, Phố Bàng, Pà Vây Sù, Sơn VI và Xín Mần đã khởi công với mục tiêu phấn đấu hoàn thành trước năm học mới 2026 - 2027. Tiếp đó, ngày 19/3/2026, 11 trường còn lại cũng đồng loạt khởi công, tạo nên khí thế thi đua sôi nổi trên khắp các xã biên giới.

Đồng chí Hầu A Lềnh, Bí thư Tỉnh ủy nhấn mạnh, việc đầu tư xây dựng trường học tại các xã biên giới mang ý nghĩa nhân văn sâu sắc, thể hiện sự quan tâm đặc biệt của Đảng, Nhà nước đối với đồng bào nơi phen đầu Tổ quốc. Khi các công trình sớm hoàn thành,

Phôi cảnh Trường Phổ thông Nội trú liên cấp Tiểu học và Trung học cơ sở Thanh Thủy mở ra diện mạo mới cho giáo dục vùng biên.

đưa vào sử dụng sẽ tạo nên những dấu ấn quan trọng, hình thành môi trường học tập khang trang, đầy đủ, góp phần nâng cao dân trí, phát triển giáo dục bền vững ở các địa phương vùng khó của tỉnh.

Hiện thực hóa mục tiêu đó, từ khâu chuẩn bị đầu tư, hoàn thiện thủ tục đến giải phóng mặt bằng, tổ chức thi công đều được các ban, ngành và chính quyền địa phương triển khai đồng bộ, không bị gián đoạn. Đồng chí Vi Quang Ngọc, Chủ tịch UBND xã Minh Tân cho biết, ngay khi nhận được chỉ đạo của tỉnh, xã đã chủ động tuyên truyền, vận động, lắng nghe tâm tư, nguyện vọng của

người dân. Nhờ đó, nhiều hộ dân sẵn sàng hiến đất, nhường lại phần đất sản xuất phục vụ thi công. Chính sự đồng thuận ấy đã giúp xã bàn giao mặt bằng sạch sớm hơn 10 ngày so với kế hoạch, tạo thuận lợi để đơn vị thi công triển khai dự án.

Ước mơ dẫn hiện hữu

Giữa đại ngàn biên giới, những công trình trường phổ thông nội trú liên cấp đang hiện hữu với nhịp độ thi công khẩn trương, sôi động. Khí thế ấy thể hiện rõ quyết tâm của chủ đầu tư, nhà thầu và chính quyền cơ sở trong hành trình đưa những "ngôi nhà

Chuyện GIỚI TUẦN

Ngôi nhà thứ hai giữa đại ngàn

■ CHÚC HUYỀN

CHỦ trương xây dựng 17 trường nội trú liên cấp tại các xã vùng cao, biên giới Tuyên Quang không chỉ là câu chuyện hạ tầng, mà là giải pháp then chốt để chặt đứt cái vòng quẩn quanh: Nghèo đói dẫn đến thất học, và thất học dẫn đến tái mù chữ. Đây chính là việc xây dựng một "Ngôi nhà thứ hai" để giữ chân con em đồng bào bám trụ với tri thức.

Thực tế khắc nghiệt tại vùng cao cho thấy, khoảng cách địa lý và địa hình chia cắt là rào cản lớn nhất. Khi con đường đến trường quá gian nan, nhiều em đành bỏ dở việc học để phụ giúp nương rẫy. Rời xa sách vở khi kiến thức chưa kịp bén rễ, tình trạng tái mù chữ ở thanh thiếu niên vùng sâu

là nguy cơ hiện hữu, kéo theo hệ lụy là sự lạc hậu và nghèo đói dai dẳng. Nếu không có một môi trường nuôi dưỡng tập trung, những con chữ vừa học được sẽ nhanh chóng tan biến sau những mùa rẫy nhọc nhằn.

Việc hình thành hệ thống trường nội trú ngay tại xã giúp xóa bỏ nỗi lo "đứt bữa, đứt chữ". Tại đây, thầy cô không chỉ dạy chữ mà còn là cha mẹ, chăm lo từ bữa ăn, giấc ngủ đến rèn luyện kỹ năng sống. Khi bụng đã no, giấc ngủ đã ấm trong một môi trường sinh hoạt văn minh, các em mới có tâm thế tốt nhất để tiếp thu kiến thức.

Đây chính là môi trường nhân văn nhất để học sinh các dân tộc Tày, Mông, Dao, Lô Lô... cùng gần

bó, giúp ranh giới về hoàn cảnh lùi xa. "Ngôi nhà thứ hai" này đóng vai trò quan trọng để ngăn chặn tình trạng bỏ học, đảm bảo tri thức được bồi đắp liên tục, không bị mai một. Những ngôi trường này còn là nơi rèn luyện nếp sống mới, giúp các em thoát khỏi những hủ tục vốn ăn sâu bám rễ trong đời sống đồng bào vùng cao.

Đầu tư cho 17 ngôi trường này là đầu tư trực tiếp vào nguồn nhân lực tương lai. Khi trường học thực sự trở thành tổ ấm, ánh sáng tri thức sẽ hiện hữu trong từng nếp nhà. Đó là con đường duy nhất để giải quyết tận gốc cái nghèo, giúp thế hệ trẻ vùng cao Tuyên Quang tự tin làm chủ vận mệnh và xây dựng bản làng giàu đẹp.

Đồng chí Phó Bí thư Thường trực Tỉnh ủy Lê Thị Kim Dung nói chuyện với thầy cô và các em học sinh tại lễ động thổ Dự án xây dựng trường Phổ thông nội trú liên cấp Tiểu học và THCS Lũng Cú.

DỰ ÁN XÂY DỰNG 17 TRƯỜNG NỘI TRÚ LIÊN CẤP TẠI CÁC XÃ BIÊN GIỚI

- Tổng mức đầu tư: Trên 4.276 tỷ đồng.
- Diện tích: Khoảng 3 - 6 ha mỗi trường.
- Quy mô: Từ 25 đến 48 lớp học mỗi trường.
- Khả năng đáp ứng: Phục vụ cho trên 18.000 học sinh.
- Thời hạn hoàn thành: Phấn đấu trước ngày 30/8/2026.
- Thời điểm đưa vào sử dụng: Năm học mới 2026 - 2027.

“ Khi hệ thống trường nội trú liên cấp đưa vào sử dụng sẽ giúp điều kiện dạy và học tốt hơn. Đây cũng là cơ sở để ngành Giáo dục triển khai hiệu quả các giải pháp nâng cao chất lượng dạy học ở vùng biên ”.

Ông BÙI QUANG TRÍ,
Phó Giám đốc Sở Giáo dục và Đào tạo

tri thức” đến với học sinh vùng biên. Tại công trình Trường Nội trú liên cấp Minh Tân, quy mô hơn 4 ha với diện tích xây dựng 28.000 m² gồm 45 lớp học, đáp ứng nhu cầu cho hơn 1.500 học sinh, không khí làm việc luôn duy trì ở cường độ cao. Đến nay, nhà thầu đã cơ bản làm xong phần móng, bước vào giai đoạn dựng khung và hoàn thiện hạ tầng, phấn đấu hoàn thành toàn bộ dự án trước ngày 25/8/2026 để kịp ngày khai giảng năm học mới.

Ông Nguyễn Trung Kiên, Chỉ huy phó công trình khẳng định: “Ngay khi khởi công, công ty đã huy động gần 380 công nhân, liên tục tăng ca thêm từ 4 - 6 tiếng mỗi ngày. Khó khăn lớn nhất là địa hình

hiếm trở, đơn vị phải xử lý phần móng khối lượng trên 4 nghìn m³ đá cứng. Dù vậy, anh em kỹ sư, công nhân đều quyết tâm bám trụ công trường, đến nay đã hoàn thành khoảng 35% kế hoạch với các tiêu chuẩn an toàn và chất lượng ưu tiên đặt lên hàng đầu”.

Song song với Minh Tân, công trình Trường Nội trú liên cấp Thanh Thủy có tổng mức đầu tư hơn 211 tỷ đồng, đang là dự án có tiến độ thi công nhanh nhất, hiện đã đạt trên 50% khối lượng. Trên công trường, các khối nhà 3 tầng đã cơ bản hoàn thiện phần khung cứng, bước vào giai đoạn xây tường, hoàn thiện từng hạng mục. Dự án bao gồm hệ thống lớp học, phòng bộ môn, thư viện, khu nội trú với gần 200 phòng cùng các công trình phụ trợ, đáp ứng nhu cầu học tập và sinh hoạt cho gần 1.100 học sinh.

Từ một vùng đất trũng bị bom đạn cày xới trong chiến tranh, nay dần hiện hữu một ngôi trường khang trang, hiện đại, mở ra cơ hội học tập toàn diện cho con em đồng bào các dân tộc vùng biên. Ông Nguyễn Anh Tuấn, Trưởng thôn Nà Sài, xã Thanh Thủy chia sẻ: “Sau bao năm chứng kiến con em đi học vất vả, nay thấy ngôi trường mơ ước dần hình thành bà con trong thôn ai cũng phấn khởi. Ở ngôi trường này, thầy cô yên tâm gieo chữ, học trò ham học, dân bản bền chí bám làng, biên cương thêm vững vàng”.

Tại các xã biên giới Sơn Vi, Pà Vây Sủ, Xín Mần, Phố Bàng... các mũi thi

DIỄN ĐÀN

Xóa khoảng cách trong giáo dục ■ THIÊN THANH

TRONG hành trình đổi mới căn bản, toàn diện giáo dục và đào tạo, câu chuyện thu hẹp khoảng cách học tập giữa các vùng miền luôn đặt ra như một yêu cầu cấp thiết. Với các xã biên giới, nơi địa hình chia cắt, dân cư thưa, điều kiện kinh tế - xã hội còn nhiều khó khăn, “khoảng cách” không chỉ là địa lý, mà còn là sự chênh lệch trong cơ hội tiếp cận tri thức.

Thực tế cho thấy, tại nhiều địa bàn biên giới của tỉnh, hệ thống trường lớp còn phân tán, nhỏ lẻ. Có những điểm trường chỉ vài ba lớp học, cơ sở vật chất tạm bợ, thiếu đồng bộ; đội ngũ giáo viên vừa thiếu, vừa phải kiêm nhiệm nhiều cấp học. Học sinh đi học xa, nhất là vào mùa mưa lũ, đối mặt với không ít khó khăn. Những yếu tố ấy không chỉ ảnh hưởng đến chất lượng dạy và học, mà còn làm gia tăng nguy cơ học sinh bỏ học giữa chừng.

Trong bối cảnh đó, mô hình trường nội trú liên cấp mở ra một cách tiếp cận mới: tập trung học sinh về một điểm trường có điều kiện tốt hơn, được tổ chức ăn, ở, học tập ổn định. Khi “khoảng cách” địa lý được thu hẹp, hành trình đến lớp của học sinh không còn là nỗi lo thường trực. Quan trọng hơn, các em có cơ hội học tập trong môi trường đầy đủ hơn về cơ sở vật chất, trang thiết bị, được tiếp cận với đội ngũ giáo viên có điều kiện phát huy chuyên môn.

Việc tổ chức liên cấp cũng giúp sử dụng hiệu quả nguồn lực đầu tư. Thay vì dàn trải ở nhiều điểm trường nhỏ, nguồn lực được tập trung để xây dựng một cơ sở giáo dục đồng bộ, lâu dài. Điều này không chỉ nâng cao chất lượng giáo dục, mà còn tạo điều kiện thuận lợi cho việc quản lý, tổ chức dạy học theo hướng thống nhất, liên thông giữa các cấp học.

Ở góc độ rộng hơn, “xóa khoảng cách” còn là thu hẹp sự chênh lệch về cơ hội phát triển. Khi học sinh vùng biên được học tập trong điều kiện tốt hơn, được chăm lo cả về học tập và sinh hoạt, khả năng tiếp tục học lên cao, tiếp cận tri thức mới sẽ được mở rộng. Đây chính là nền tảng để hình thành nguồn nhân lực tại chỗ, góp phần phát triển kinh tế - xã hội, đồng thời củng cố thế trận quốc phòng, an ninh ở khu vực biên giới.

Xóa khoảng cách trong giáo dục không thể là câu chuyện một sớm một chiều. Nhưng với những bước đi căn cơ như xây dựng trường nội trú liên cấp ở các xã biên giới, khoảng cách ấy đang dần được rút ngắn ■

công cũng đang được triển khai đồng loạt với khối lượng hoàn thành từ 30 - 50% kế hoạch. Nhiều hạng mục trọng điểm như thi công móng, dựng khung các khối lớp học, khu nội trú, nhà hiệu bộ... đã bước vào giai đoạn thi công phần thô. Ông Lương Văn Đoàn, Giám đốc Ban Quản lý dự án đầu tư xây dựng công trình tình cho biết, chúng tôi thường xuyên kiểm tra, đôn đốc và kịp thời tháo gỡ khó khăn cho các nhà thầu. Quan điểm xuyên suốt là đẩy nhanh tiến độ nhưng không đánh đổi chất lượng. Mỗi công trình phải đảm bảo tiêu chuẩn kỹ thuật, an toàn và giá trị sử dụng lâu dài.

Thắp sáng biên cương

Thực tế tại nhiều trường học ở các xã biên giới đang gặp không ít khó khăn về cơ sở vật chất và điều kiện sinh hoạt. Đơn cử như Trường Phổ thông Dân tộc Bán trú THCS Minh Tân hiện có 16 lớp với 618 học sinh, trong đó 98% là con em đồng bào dân tộc thiểu số. Hiện nhiều phòng học đã xuống cấp, chật hẹp; khu ở bán trú thiếu thốn, nhiều phòng chỉ khoảng 20 m² nhưng phải bố trí từ 15 - 20 học sinh sinh hoạt chung. Điều kiện học tập, sinh hoạt còn hạn chế khiến một số em bỏ học giữa chừng, giáo viên phải đến tận nhà vận động quay trở lại lớp.

Trong hoàn cảnh đó, sự đầu tư xây dựng hệ thống trường nội trú liên cấp được xem là giải pháp căn cơ, kịp thời. Cô Nguyễn Thị Thu Hà, Hiệu

trường nhà trường trải lòng: “Chúng tôi luôn nỗ lực duy trì dạy và học trong điều kiện còn nhiều thiếu thốn. Điều mong mỏi lớn nhất là có một ngôi trường khang trang, đầy đủ để các em yên tâm học tập. Hy vọng ấy đang dần trở thành hiện thực, hứa hẹn mở ra một “ngôi nhà tri thức” mới, thay đổi căn bản điều kiện dạy và học địa phương”.

Nhìn ở góc độ dài hạn, hệ thống trường nội trú liên cấp không chỉ giải quyết bài toán trước mắt về cơ sở vật chất, mà còn tạo dựng môi trường học tập ổn định, liên thông giữa các cấp học. Ông Bùi Quang Trí, Phó Giám đốc Sở Giáo dục và Đào tạo cho biết: “Khi hệ thống trường nội trú liên cấp đưa vào sử dụng sẽ giúp điều kiện dạy và học tốt hơn; đồng thời rèn học sinh vào nề nếp, kỹ năng sống, hình thành nhân cách và ý thức tự lập ngay từ sớm. Đây cũng là cơ sở để ngành Giáo dục triển khai hiệu quả các giải pháp nâng cao chất lượng dạy học ở vùng biên”.

Mỗi ngôi trường được dựng lên không chỉ là nơi gieo chữ, mà còn là điểm tựa niềm tin, góp phần củng cố “thế trận lòng Dân”. Bởi lẽ, biên giới của Tổ quốc không chỉ được khẳng định bằng cột mốc mà còn bằng tri thức, văn hóa và niềm tin của Nhân dân. Và mỗi mái trường được dựng lên là thông điệp gửi đến tương lai: Xây trường để giữ đất, gieo chữ để dựng nước ■

Công bằng trong tiếp cận giáo dục

DỰ ÁN TRƯỜNG NỘI TRÚ LIÊN CẤP TẠI CÁC XÃ BIÊN GIỚI KHÔNG CHỈ LÀ MỘT CÔNG TRÌNH HẠ TẦNG THUẬN TÚY MÀ LÀ ĐIỂM TỰA CHIẾN LƯỢC ĐỂ GIÁO DỤC VÙNG KHÓ BỨT PHÁ. TỪ TẦM NHÌN DÀI HẠN CỦA CÁC NHÀ QUẢN LÝ, CAM KẾT VỀ CHẤT LƯỢNG CỦA ĐƠN VỊ THI CÔNG, ĐẾN NIỀM HẠNH PHÚC CỦA PHỤ HUYNH VÀ HỌC

SINH KHI GÁNH NẶNG ĐI LẠI ĐƯỢC TRÚT BỎ, TẤT CẢ ĐÃ CÙNG CỘNG HƯỞNG TẠO NÊN DIỆN MẠO MỚI CHO GIÁO DỤC NƠI ĐỊA ĐÀU. CÙNG LẮNG NGHE TIẾNG NÓI TỪ NHỮNG NGƯỜI TRONG CUỘC VỀ HIỆU QUẢ THỰC TẾ VÀ SỰ CHUYỂN MÌNH MẠNH MỀ TỪ QUYẾT SÁCH MANG TÍNH BƯỚC NGOẶT NÀY.

Đồng chí VŨ ĐÌNH HÙNG, Ủy viên BCH Đảng bộ tỉnh, Giám đốc Sở Giáo dục và Đào tạo

Quyết sách chiến lược

VIỆC triển khai xây dựng hệ thống Trường Phổ thông Dân tộc Nội trú liên cấp tại 17 xã biên giới không đơn thuần là đầu tư hạ tầng, mà là một quyết sách chiến lược mang tầm vóc tương lai cho giáo dục tỉnh nhà.

Với tôi, đây là giải pháp căn cơ nhất để giải quyết bài toán chất lượng nguồn nhân lực và xóa bỏ khoảng cách giữa các vùng miền. Mô hình nội trú liên cấp giúp con em đồng bào dân tộc thiểu số hóa giải được những trở ngại khắc nghiệt về địa hình, được học tập và sinh hoạt trong môi trường hiện đại, an toàn. Đây chính là điều kiện tiên quyết để các em nuôi dưỡng ước mơ và giảm thiểu nguy cơ bỏ học do đường xá xa xôi.

Ngành Giáo dục đang cùng các cấp, các ngành dồn toàn lực để hoàn thiện công trình, quyết tâm kịp khai giảng năm học 2026 - 2027. Khi tri thức được gieo mầm vững chắc, niềm tin của Nhân dân sẽ được củng cố, tạo nên "thế trận lòng Dân" vững chắc. Những ngôi trường mới này sẽ là những "cột mốc văn hóa", không chỉ dạy chữ mà còn đào tạo nên những thế hệ kế cận đủ tâm và tầm để xây dựng, bảo vệ dải biên cương Tuyên Quang phát triển bền vững.

Thầy giáo TRẦN VĂN TRUNG, Hiệu trưởng Trường PTDTBT THCS Xin Cái, xã Sơn Vi

Điểm tựa mới cho giáo dục vùng biên

LÀ một nhà giáo gắn bó với vùng cao, tôi xúc động khi Dự án xây dựng Trường PTDTNT liên cấp TH&THCS Sơn Vi chính thức được phê duyệt vào tháng 12-2025 và dự kiến hoàn thành trong năm 2026. Một ngôi trường mới khang trang, hiện đại, đồng bộ, đạt chuẩn theo quy định của Bộ Giáo dục và Đào tạo đang dần hình thành nơi phen giậu Tổ quốc đã hiện thực hóa ước mơ của bao thế hệ thầy và trò.

Dự án không chỉ mang đến diện mạo mới cho nhà trường, mà còn tạo dựng nền tảng vật chất toàn diện từ hệ thống phòng học lý thuyết, phòng bộ môn, nhà đa năng, đến khu nội trú tách biệt cho học sinh nam, nữ các cấp và nhà công vụ cho giáo viên. Quan trọng hơn, mô hình nội trú ổn định còn mở ra cơ hội học tập an toàn, xuyên suốt cho con em đồng bào vùng biên; góp phần thiết thực thu hẹp khoảng cách về điều kiện giáo dục giữa miền núi và miền xuôi. Với chúng tôi, đây không chỉ là một công trình giáo dục, mà còn là điểm tựa vững chắc để tiếp tục gieo mầm tri thức, vun đắp tương lai tươi sáng, vững bền nơi biên cương Tổ quốc.

Đồng chí HOÀNG ANH TUẤN, Bí thư Đảng ủy, Chủ tịch HĐND xã Bạch Đích

Tạo mọi điều kiện thuận lợi để đẩy nhanh tiến độ

TRƯỜNG Phổ thông Nội trú liên cấp Tiểu học và THCS Bạch Đích được đầu tư xây dựng trên diện tích 43.330 m² tại thôn Na Ca, với quy mô 31 lớp học, đảm bảo ăn nghỉ, sinh hoạt và học tập cho 1.085 học sinh. Công trình gồm các hạng mục chính: Khối nhà lớp học bộ môn, lý thuyết; nhà hiệu bộ; nhà ăn, nhà đa năng; khối nội trú học sinh Tiểu học, THCS, giáo viên, sân thể thao... Dự kiến tổng mức đầu tư dự án trên 216 tỷ đồng, thời gian dự kiến hoàn thành vào tháng 8/2027.

Đến nay, xã Bạch Đích đã tăng cường tuyên truyền, vận động người dân phối hợp thực hiện giải phóng mặt bằng, nhận tiền đền bù. Trong quá trình thực hiện, địa phương sẽ huy động cả hệ thống chính trị vào cuộc, cùng phối hợp giám sát, hỗ trợ tháo gỡ vướng mắc, bàn giao mặt bằng sạch; đảm bảo an ninh trật tự, an toàn tài sản tại khu vực công trường để các đơn vị thi công yên tâm, triển khai dự án đúng tiến độ.

Chị TRIỆU THỊ HUỆ, thôn Bắc Sum, xã Minh Tân

Giúp học sinh có cơ hội học tập tốt hơn

CON tôi hiện đang học tại Trường THCS Minh Tân, xã Minh Tân. Việc khởi công Trường Phổ thông Dân tộc Nội trú liên cấp Tiểu học và THCS Minh Tân đang mở ra những kỳ vọng lớn về một môi trường giáo dục chất lượng cao cho học sinh địa phương. Với sự đầu tư đồng bộ về trang thiết bị hiện đại và khu sinh hoạt nội trú quy chuẩn, ngôi trường hứa hẹn sẽ mang đến điều kiện học tập đi đôi với thực hành tốt nhất. Đây không chỉ là nơi trang bị kiến thức mà còn là môi trường rèn luyện an toàn, giúp phụ huynh chúng tôi hoàn toàn yên tâm về nơi ăn, chốn ở và sự phát triển toàn diện của con em mình.

Đồng chí VŨ SƠN HÀ, Phó Ban Quản lý dự án đầu tư xây dựng công trình

Thi công đồng bộ

NGAY từ khi có chủ trương xây dựng Trường Nội trú liên cấp, chúng tôi đặc biệt coi trọng khâu lựa chọn nhà thầu, ưu tiên các đơn vị có năng lực, kinh nghiệm và khả năng tổ chức thi công linh hoạt, đáp ứng yêu cầu kỹ thuật cũng như tiến độ đề ra. Đây là tiền đề quan trọng để các dự án được triển khai đồng bộ, hiệu quả ngay từ những bước đầu. Trong quá trình thực hiện, Ban Quản lý dự án duy trì việc giám sát chặt chẽ tại hiện trường, yêu cầu các nhà thầu tuân thủ nghiêm các quy chuẩn kỹ thuật, đồng thời chủ động điều chỉnh biện pháp thi công phù hợp với điều kiện địa hình, thời tiết đặc thù vùng biên. Mọi khó khăn, vướng mắc đều được kịp thời tháo gỡ trên

cơ sở phối hợp chặt chẽ giữa các bên, bảo đảm tiến độ xuyên suốt, không bị gián đoạn. Quan điểm của chúng tôi là đẩy nhanh tiến độ nhưng tuyệt đối không đánh đổi chất lượng. Mọi công trình phải đáp ứng đầy đủ các tiêu chuẩn kỹ thuật, an toàn và có giá trị sử dụng lâu dài.

ĐẤT VÀ NGƯỜI TUYÊN QUANG

Bản giao hưởng giữa đại ngàn

■ AN GIANG

“Chưa vượt đèo Gió, chưa ngắm thác Tiên thì chưa khám phá hết nét đẹp hoang sơ, kỳ vĩ và văn hóa nguyên bản của mảnh đất phía Tây Tuyên Quang”. Câu nói truyền tai của giới du khách mê khám phá không phải là ngẫu nhiên, mà bắt nguồn từ nhịp thở hoang sơ của đại ngàn, từ khúc tình ca dịu dàng được dệt nên từ sương mờ và thác trắng, Thác Tiên - đèo Gió, xã Nám Dẩn ẩn hiện giữa rừng già mờ ảo như xứ sở thần tiên.

Du khách xuyên qua những tán rừng nguyên sinh để khám phá Di tích danh thắng Quốc gia thác Tiên - đèo Gió

Thác Tiên mềm mại đổ xuống từ độ cao 70 m tạo nên khung cảnh trữ tình giữa đại ngàn hùng vĩ.

Tìm năng du lịch xanh

Mãi mê ngắm nhìn sự kỳ vĩ của tạo hóa, chúng tôi gặp một nhóm du khách trẻ đang say mê ghi lại từng khoảnh khắc. Chị Hà Việt Anh, du khách đến từ Thái Nguyên chia sẻ: “Thật hiếm có chỗ nào giữ được vẻ nguyên sơ, kỳ vĩ của thiên nhiên như ở đây. Cảm giác đứng giữa rừng già, nghe tiếng thác đổ và tiếng chim hót líu lo giúp chúng tôi tìm lại sự cân bằng của cuộc sống”.

Không chỉ có thác nước đẹp, mà quần thể di tích danh thắng này còn được bao quanh bởi khu rừng nguyên sinh rộng hàng nghìn héc-ta, nơi lưu giữ hệ sinh thái phong phú với nhiều loài gỗ quý như lim, sến, đinh và các loài động vật quý hiếm. Đây là nền tảng lý tưởng để phát triển du lịch sinh thái, trải nghiệm và nghỉ dưỡng. Bên cạnh đó, thác Tiên - đèo Gió còn nằm

trong trục kết nối du lịch quan trọng từ Bắc Hà (Lào Cai) - với Thảo nguyên Suối Thầu xã Pà Vây Sủ, bãi đá cổ Nấm Dẩn và Di sản ruộng bậc thang Hoàng Su Phì tạo thành một chuỗi trải nghiệm đa dạng, giàu bản sắc. Trên đỉnh đèo Gió, với sự tu dưỡng của thiên nhiên ban cho dòng thác mát lạnh quanh năm, nhiều gia đình đã đầu tư nuôi cá hồi, cá tầm mang lại nguồn thu nhập ổn định, đồng thời cũng là nguồn thực phẩm bản địa đặc biệt để thiết đãi du khách gần xa.

Đầu tiên năng lớn, nhưng thác Tiên - đèo Gió vẫn như một “viên ngọc thô” khi hạ tầng chưa được đầu tư đồng bộ, dịch vụ còn đơn giản. Để phát triển du lịch một cách bền vững, chuyển nghiệp, cần có chiến lược đầu tư phát triển dài hạn, quy mô, phát triển sản phẩm bản địa, tổ chức các hoạt động trải nghiệm thân thiện cảnh quan môi trường gắn với giữ rừng nguyên sinh.

Chủ tịch UBND xã Nám Dẩn Nguyễn Quang Hưng cho

biết: “Địa phương xác định thác Tiên - đèo Gió là tài nguyên quý, điểm nhấn để phát triển du lịch sinh thái bền vững gắn với bảo tồn đa dạng sinh học. Xã đang xây dựng đề án phát triển du lịch sinh thái kết hợp nông, lâm nghiệp; xây dựng điểm dừng chân trên đỉnh đèo Gió, tuyến đường trải nghiệm xuyên rừng nguyên sinh, ngắm thảo quả và thưởng thức ẩm thực địa phương, giúp du khách có những trải nghiệm trọn vẹn. Xã cũng sẽ khuyến khích người dân tham gia làm du lịch cộng đồng; kết nối với các địa phương trong vùng để hình thành tuyến du lịch trải nghiệm độc đáo”.

Chiều muộn, khi ánh nắng cuối ngày xuyên qua vạt rừng già, rơi xuống những tảng đá, thác Tiên hiện lên mờ ảo trong làn hơi nước mỏng. Nếu được đánh thức đúng cách, thác Tiên - đèo Gió sẽ không chỉ là niềm tự hào của mảnh đất phía Tây, mà trở thành một điểm sáng trên bản đồ du lịch xứ Tuyên ■

Khúc tình ca dịu dàng

NGUỒC dòng sông Chảy, vượt qua những cung đường uốn lượn, chúng tôi chạm ngõ đèo Gió ở độ cao hơn 1.400 m so với mực nước biển. Đứng như tên gọi, gió ở đây chưa bao giờ ngơi nghỉ; gió mang theo hơi lạnh của đại ngàn và tiếng rì rào của những cây sến, cây đinh cỏi thụ hàng trăm năm tuổi. Tôi không nhớ đã vượt đèo Gió bao nhiêu lần, chỉ biết dù đi qua lúc buổi sáng, hay giữa trưa hè, xe vẫn phải bật đèn pha, chậm chậm xuyên màn sương mịn mù và khí hậu mát lạnh của cung đường đại ngàn này.

Xuyên qua một đoạn rừng trúc, âm thanh thác nước rì rào nháy nhót bên tai, thác Tiên hiện ra không âm ào mà mang vẻ đẹp mềm mại, thanh thoát. Dòng nước của thác Tiên bắt nguồn từ suối Tả Ngán, tỉnh Lào Cai, len lỏi qua những thềm thực vật dày đặc của khu rừng nguyên sinh, khi chạm đến địa phận Đèo Gió, thôn Ngam Lâm, xã Nám Dẩn, bỗng thả mình từ độ cao hơn 70m xuống vách đá dựng đứng. Nhìn từ xa, thác không âm ào, dữ dội mà buồng lững lờ, chia làm hai dòng chảy song song nhẹ nhàng, bọt tung trắng xóa như mái tóc dài óng ả của một nàng tiên đang soi bóng bên rừng già. Nước suối trong vắt nhìn thấy cả những viên sỏi dưới đáy.

Trong tiếng của người Nùng, con thác còn có tên Văng Táng Tinh, nghĩa là “dòng nước từ vực lớn chảy ra”, hay dân gian còn gọi là thác Đồi, thác Gió, bởi dưới chân thác, gió luôn thổi mạnh, mang theo làn hơi nước mỏng như sương. Trong những nếp nhà sàn của người Nùng, người Tày ở thôn Ngam Lâm, câu chuyện về nguồn gốc thác Tiên vẫn được truyền tai nhau như một phần linh hồn của bản. Chuyện kể rằng, xưa kia có một cô gái Nùng xinh đẹp tuyệt trần, da trắng như sợi Bông, mái tóc dài như dòng suối. Hằng ngày, nàng vào rừng hái măng, gặp rồi đem lòng yêu con trai thần Rừng. Tình yêu vượt qua ranh giới giữa thần và người ấy đã khiến thần Rừng nổi giận. Trong cơn phẫn nộ, thần đã hóa nàng thành đá, nhưng trái tim thủy chung của nàng không nguôi nhớ thương người yêu, mái tóc nàng đã hóa thành dòng thác, chảy mãi như bản tình ca bất tận. Có lẽ vì thế, nước ở thác Tiên quanh năm không bao giờ cạn, hiền hòa và bao dung như tâm hồn người thiếu nữ vùng cao.

Đứng dưới chân thác, giữa không gian chỉ có tiếng nước, tiếng gió và tiếng chim rừng thánh thót tựa như lạc vào tiên cảnh. Năm 2009, thác Tiên - đèo Gió được công nhận là danh lam thắng cảnh cấp Quốc gia.

GIẢI THOẠI

Lev Tolstoy: Học không bao giờ là muộn

Đại văn hào người Nga Lev Tolstoy - tác giả của Chiến tranh và Hòa bình là tấm gương sáng về tự học. Ngay cả khi đã ở tuổi xế chiều và vô cùng nổi tiếng, ông vẫn không ngừng học những điều mới.

Ở tuổi 67, khi đã đứng trên đỉnh cao danh vọng, Tolstoy mới bắt đầu tập đi xe đạp. Mặc kệ những lời xì xào về việc một vị bá tước già lóng ngóng với chiếc xe hai bánh, ông vẫn kiên trì tập luyện mỗi ngày tại điền trang Yasnaya Polyana.

Đặc biệt nhất là giải thoại Tolstoy học đúng giờ. Thay vì tận hưởng cuộc sống nhưng lười, ông dành nhiều giờ mỗi ngày để học kỹ năng của một người thợ thủ công. Ông tự tay đóng những đôi giày da bền chắc

cho chính mình và tặng bạn bè. Hành động này không phải là một thú vui nhất thời, mà là cách ông thực hành tư tưởng “lao động chân tay để thanh lọc tâm hồn”.

Bên cạnh đó, niềm đam mê ngoại ngữ của ông cũng đáng kinh ngạc. Ở tuổi thất thập, ông vẫn miệt mài học tiếng Do Thái cổ để nghiên cứu các văn bản tôn giáo gốc. Với khả năng sử dụng hơn 15 ngôn ngữ, ông không học để khoe khoang mà để trực tiếp chạm vào “linh hồn” của các nền văn minh khác nhau.

Sự học của ông chính là quá trình hoàn thiện nhân cách, biến một nhà văn vĩ đại trở thành một tâm hồn vĩ đại.

HẢI YẾN (Sưu tầm)

Lễ trao giải Oscar lần thứ 98 năm 2026 đã chính thức khép lại với sự lên ngôi rực rỡ của “One Battle After Another” (Trận chiến sau trận chiến). Không chỉ cán quét 6 tượng vàng danh giá nhất, kiệt tác của đạo diễn Paul Thomas Anderson với màn trình diễn để đời từ Leonardo DiCaprio còn đang tạo ra một hiện tượng văn hóa mạnh mẽ. Tại Việt Nam, tác phẩm không chỉ chinh phục giới chuyên môn mà còn khiến đông đảo khán giả đại chúng phải thốt thốt, khẳng định sức sống mãnh liệt của nghệ thuật điện ảnh đích thực.

Đạo diễn Paul Thomas Anderson cùng dàn diễn viên, ê-kíp làm phim One Battle After Another trên sân khấu nhận giải Phim hay nhất tại Lễ trao giải Oscar 2026.

Kiệt tác của điện ảnh đương đại

SỰ THĂNG HOA CỦA NGHỆ THUẬT HÀN LÂM

LẤY bối cảnh một thế giới đương đại đang đứng bên bờ vực của những đứt gãy tàn khốc, “One Battle After Another” đưa người xem bước vào một không gian ngột ngạt của những xung đột xã hội, vấn đề nhập cư và sự lên ngôi của tâm lý cực đoan. Trung tâm của câu chuyện xoay quanh hành trình tuyệt vọng nhưng đầy vĩ đại của một người cha đang tìm mọi cách để bảo vệ cô con gái nhỏ của mình giữa vòng xoáy thời đại. Tên phim “Trận chiến sau trận chiến” không chỉ mô tả những cuộc bạo động hay tranh giành quyền lực phơi bày trên đường phố, mà còn là một ẩn dụ đầy xót xa cho những giằng xé âm thầm, những cuộc chiến nội tâm khốc liệt trong tâm hồn mỗi con người khi phải lựa chọn giữa lý tưởng cá nhân và sự sinh tồn của gia đình.

Linh hồn đứng sau thành công vang dội này chính là đạo diễn Paul Thomas Anderson là một trong những nhà làm phim người Mỹ tài năng của thế hệ đương đại. Ông từng được biết đến qua những kiệt tác có cấu trúc phức tạp và đảo sâu vào tâm lý nhân vật như “There Will Be Blood” hay “The Master”. Anderson tiếp tục mang triết lý làm phim đó vào tác phẩm mới nhất nhưng ở một quy mô sử thi hoành tráng hơn.

Thành tích của bộ phim trên đấu trường quốc tế là minh chứng rõ nét nhất cho chất lượng vượt trội. Tác phẩm đã đại thắng tại Oscar 2026 với 6 tượng vàng ở các hạng mục quan trọng nhất: Phim hay nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, Dàn diễn viên xuất sắc nhất và Kịch

Đạo diễn Paul Thomas Anderson (bên phải) chỉ đạo trên phim trường One Battle After Another.

bản chuyển thể xuất sắc. Trước đó, phim cũng cán quét hàng loạt giải thưởng tiền Oscar từ Hiệp hội Đạo diễn Mỹ (DGA), Hiệp hội Sản xuất phim Mỹ (PGA) và Hiệp hội Biên kịch (WGA), đồng thời nhận được 94% điểm “tươi” trên chuyên trang đánh giá Rotten Tomatoes.

Đánh giá về thành công này, nhà phê bình điện ảnh uy tín Xan Brooks của tờ Guardian đã dành những lời có cánh: “Chỉ đến bây giờ, ở tuổi trung niên với cặp kính và mái tóc bạc, người con tài năng nhất của Hollywood mới được chào đón trọn vẹn. Anderson đã tạo ra một tác phẩm vĩ đại, nơi tính hàn lâm và sự khốc liệt của thời cuộc hòa quyện đến mức hoàn hảo, buộc chúng ta phải nhìn thẳng vào những vết thương đang rỉ máu của xã hội”.

TRẢI NGHIỆM ĐIỆN ẢNH BÙNG NỔ TẠI VIỆT NAM

Tại Việt Nam, hiệu ứng từ chiến thắng lịch sử tại Oscar 2026 đã đưa “One Battle After Another” vượt ra khỏi khuôn khổ của một bộ phim

nghệ thuật hàn lâm để trở thành một hiện tượng văn hóa thực sự. Ban đầu, giới quan sát và nhiều nhà phê bình e ngại rằng một tác phẩm mang đậm màu sắc chính trị, đảo sâu vào những vấn đề xã hội đặc thù của nước Mỹ sẽ tạo ra rào cản lớn đối với người xem trong nước. Tuy nhiên, ngay khi chính thức ra rạp, bộ phim xóa tan mọi hoài nghi khi chạm đến tầng sâu nhất của cảm xúc con người. Khán giả Việt Nam nhanh chóng nhận ra cốt lõi của tác phẩm không nằm ở những khẩu hiệu vĩ mô khô khan, mà tỏa sáng rực rỡ qua tình phụ tử thiêng liêng và bản năng khao khát bảo vệ gia đình mãnh liệt.

Là nhân vật trung tâm sống trong chính “cuộc chiến” ấy, tài tử Leonardo DiCaprio đã có những chia sẻ đầy sức nặng về cốt lõi của tác phẩm. Trả lời phỏng vấn báo giới sau khi làm nên lịch sử tại Oscar, anh bộc bạch: “Tôi chưa bao giờ tiếp cận vai diễn này dưới lăng kính của một nhà hoạt động trị. Đó với tôi, đây hoàn toàn là bức chân dung tàn khốc nhưng tuyệt đẹp về một người

■ GIANG LAM

đàn ông sẵn sàng chống lại cả thế giới, sẵn sàng để bản thân vô vọng chỉ để giữ cho đứa con của mình được nguyên vẹn. Tình yêu thương và sự hy sinh đó là thứ ngôn ngữ không biên giới mà tôi tin rằng bất kỳ ông bố, bà mẹ nào ở bất kỳ nền văn hóa nào cũng sẽ đồng cảm đến tận cùng”.

Dưới góc nhìn chuyên môn, đạo diễn kiêm nhà phê bình phim Lê Hoàng cũng dành những lời tán dương mạnh mẽ khi nhận định rằng điểm tuyệt vời nhất của bộ phim là sự tiết chế, hoàn toàn không cố gắng dạy đời hay giáo điều người xem. Tác phẩm đã nắm khán giả vào giữa tâm điểm của một cơn bão chính trị hăm mang, nhưng chiếc mỏ neo duy nhất giữ cho mọi thứ không sụp đổ chính là tình yêu thương vô điều kiện của một người cha. Sự cộng hưởng giữa nhịp kể chuyện dồn dập, căng thẳng đến nghẹt thở và chiều sâu tâm lý sắc nét đã tạo nên đỉnh cao của nghệ thuật kể chuyện.

Bước ra từ rạp chiếu, anh Hoàng Hải Minh, phường Bình Thuận một khán giả theo dõi bộ phim chia sẻ sự xúc động: “Tôi đã bị cuốn đi hoàn toàn bởi nhịp phim dồn dập nhưng điều khiến tôi ám ảnh nhất lại là những khoảng lặng. Ánh mắt kiên cường nhưng đầy bất lực của nhân vật người cha khiến tôi không thể cảm được nước mắt. Nó quá chân thực và chạm đến bản năng khao khát bảo vệ gia đình của mỗi người”.

Chiến thắng của “One Battle After Another” là một minh chứng những tác phẩm điện ảnh giàu tính suy tưởng, dám đối mặt với những góc tối của xã hội vẫn luôn có một chỗ đứng vững chắc trong trái tim khán giả đại chúng. Đừng bỏ lỡ cơ hội được đắm chìm vào kiệt tác điện ảnh lớn nhất của năm nay ngay tại rạp chiếu gần bạn nhất ■

Trong thế thu năng chưa bao giờ tên bước lên đỉnh tri phong độ trong thành huyền thoại chung: Kỳ luật th giác đến tốt cùng.

KỶ LUẬT - ĐUA TÀI NĂNG

Kỷ luật trong th một khẩu hiệu, định hình quỹ đạo củ con người đi đúng h làm, ngay cả khi mệ chí muốn chệch hướ

Trên mặt sân Gi Mỹ (NBA), Le Bro chứng rõ nét cho sức Ở tuổi 41, anh vẫn g nhiều nhất lịch sử v cùng con trai Bronny cho độ bền hiếm có thi đấu suốt hơn hai t ấy không đến từ tài n từ kỷ luật tuyệt đối. tư khoảng 1,5 triệu thể, kiểm soát chặt c đường đến giấc ngủ, cao phong độ.

Rời mặt sân Djokovic, tay quần v thiết lập một chuẩn định thay đổi chế đ định, yoga và các liệ tái cấu trúc toàn bộ ngoài 35, khi nhiều đã rời sân, Djokovic lực 24 chức vô địch cao danh giá nhất củ Điều đáng nói, càng anh càng lạnh lùng, c minh chứng cho kỷ l kỷ luật trong suy ngh

Ngay trên sân c nhập tịch gốc Brazil đang tạc nên một biế về nghị lực và khát v từ “cỗ máy săn bắn” ở trận chung kết AFF buộc anh rời xa sân c lễ cơ hội Quả bóng; giai đoạn lượt đi V Nhưng chính trong

MỖI TUẦN M

M
TER
NO GREA

Cuốn sách không c con người, mà còn l nhưng sâu sắc về cách

o đỉnh cao, tài
là đủ. Những cái
vinh quang, duy
nhiều năm và trở
đều có một điểm
hép và ý thức tự

Hào quang không tự đến

■ HẢI ANH

“ĐƯỜNG RAY” TỚI ĐỈNH CAO

ể thao không phải
mà là “đường ray”
a tài năng. Nó buộc
ường, làm điều cần
t mỗi bữa vầy và ý
ng.
i bóng rổ Nhà nghề
n James là minh
mạnh của kỹ luật.
gữ kỷ lục ghi điểm
à thi đấu đỉnh cao
James - biểu tượng
của một sự nghiệp
hập kỷ. Thành công
hàng đơn thuần, mà
Mỗi năm, anh đầu
USD để tối ưu cơ
hệ từ phục hồi, dinh
nhằm kéo dài đỉnh

Rời đường đua xanh, Nguyễn Thị Ánh Viên vẫn bên bi lan tỏa đam mê bơi lội, truyền lửa cho thế hệ kế cận.

nghiệp của sự nghiệp, kỷ luật trở thành
điểm tựa. Xuân Sơn dốc toàn lực vào
guồng tập luyện khắc nghiệt, tự ép mình
tìm lại cảm giác thi đấu với tâm thế “sẽ
trở lại và cố gắng hoàn thiện 200% sức lực”. Thực
tế chứng minh, từ cuối năm 2025 đến
nay, Xuân Sơn trở lại đầy bùng nổ. Với
cú đúp chớp nhoáng “xe” lượt Malaysia
trong trận đấu đỉnh cao tối 31-3 vừa qua,
anh góp công lớn vào chiến thắng 3-1
đầy bản lĩnh của Đội tuyển Việt Nam tại
vòng loại ASIAN Cup 2027.

Trong thể thao đỉnh cao, có người
chiến thắng bằng kỹ lực, có người chiến
thắng bằng những cố gắng bền bỉ sau
ánh hào quang. “Kinh ngư” Nguyễn Thị
Ánh Viên là một điển hình. Hơn một
thập kỷ thi đấu, cô sở hữu gần 150 huy
chương, trong đó có 25 Huy chương

Vàng SEA Games và từng vào top 10
thế giới nội dung 400m hỗn hợp. Nhưng
vượt lên trên thành tích là kỷ luật được
tôi luyện từ những năm tháng khổ luyện
ở nước ngoài - nơi Ánh Viên phải đánh
đấu tuổi trẻ, ngoại hình và cả đời sống cá
nhân để theo đuổi đỉnh cao. Ánh Viên
từng chia sẻ: “Có những bữa ăn tui thân
đến mức vừa nhai vừa khóc vì quá gán
và mệt”. Thế nhưng, ý thức kỷ luật luôn
nhắc nhở Ánh Viên: Chỉ một giây chùn
bước hôm nay, tấm huy chương ngày
mai sẽ thuộc về người khác.

Ý THỨC TỰ GIÁC VÀ BÀI HỌC SAU ÁNH HÀO QUANG

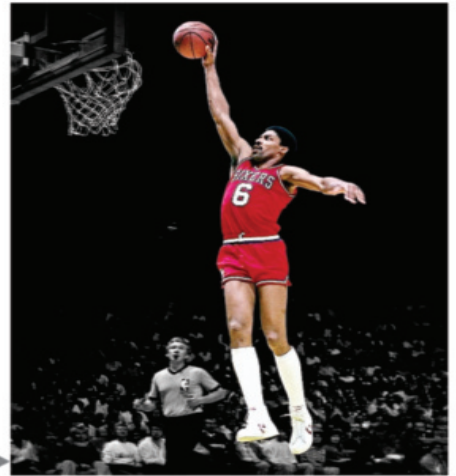
Nếu kỷ luật là “đường ray” định hình
quỹ đạo, thì tự giác là ngọn lửa ấm i bên
trong, tạo lực kéo bền bỉ cho hành trình

chinh phục đỉnh cao. Kỷ luật có thể đến
từ quy định hay giáo án, còn tự giác là
khí vận động viên tự mình thức dậy sớm
từ lúc 4 giờ sáng để ra sân tập như cổ
vận động viên bóng rổ Kobe Bryant, từ
chối cảm dỗ ngoài sân cỏ như Cristiano
Ronaldo và kiên trì rèn luyện ngay cả
khi không ai chứng kiến như Michael
Phelps - người miệt mài bơi hàng vạn
mét mỗi ngày.

Bài học ấy cũng hiện hữu ngay tại
Tuyên Quang, qua câu chuyện của
Lương Xuân Trường. Từ sân cỏ đến đời
sống, Xuân Trường cho thấy: Tự giác
không chỉ giúp con người vượt nghịch
cảnh, mà còn giúp họ tiếp tục tỏa sáng

ngay cả khi ánh đèn sân
khẩu dần lụi xa. Ít ai biết,
phía sau những đường
chuyền bóng tài hoa,
anh từng âm thầm chiến
đấu với chứng rối loạn
nhịp tim từ năm 16 tuổi.
Không đầu hàng nghịch
cảnh, Xuân Trường lựa
chọn kỷ luật và tự giác
tuyệt đối: Xây dựng chế
độ sinh hoạt, tập luyện
khoa học để kiểm soát
thể trạng, từ đó góp mặt
trong đội hình U23 Việt
Nam làm nên kỳ tích vào
chung kết U23 ASIAN
Cup 2018 tại Thường

*Khoảnh khắc bùng
nổ trên không của
LeBron James.*

Châu (Trung Quốc), trở thành niềm tự
hào của bóng đá Việt Nam.

Bước vào mùa giải 2025/2026, đối
diện với sự bào mòn của tuổi tác và tiền
sử chấn thương, Xuân Trường chấp nhận
lùi về thi đấu tại Giải Bóng đá hạng Nhất
Quốc gia. Khi cánh cửa đội tuyển vinh
quang năm nào dần khép lại để nhường
chỗ cho lớp trẻ, anh không chọn cách
buông xuôi hay sống mòn trong quá khứ.
Ngược lại, tính kỷ luật được anh chuyển
hóa thành những bước tiến vững chắc
ngoài sân cỏ. Đặc biệt, anh đã cùng các
cộng sự đón tâm huyết phát triển Trung
tâm Phục hồi chấn thương thể thao quốc
tế (IRC). “Từng đi qua những thời điểm
khó khăn nhất vì chấn thương, tôi hiểu
giá trị của việc được chữa lành. IRC ra
đời không chỉ để hỗ trợ vận động viên
trở lại sân đấu, mà còn giúp họ duy trì
thể trạng và phát triển bền vững”, Xuân
Trường chia sẻ.

Hào quang chưa bao giờ là món quà
sẵn có, mà là kết tinh của kỷ luật thép và
ý thức tự giác bền bỉ. Để chạm tới hào
quang, hành trình không bắt đầu từ đánh
bại đối thủ, mà từ việc chiến thắng chính
mình - chiến thắng sự lười biếng, những
trở ngại và giới hạn nội tại. Không phải
ai cũng trở thành nhà vô địch, nhưng với
kỷ luật và sự tự giác, mỗi người đều có
thể tiến gần hơn tới phiên bản tốt nhất
của chính mình ■

MỘT CUỐN SÁCH

Trên cả tình yêu

■ DUY ANH

CUỐN sách “Mẹ Teresa - Trên cả tình yêu”
của Thomas Moore (do Bích Nga, Ngọc Sáu,
Hoa Phượng dịch, Nxb Thanh niên phát hành năm
2021) không chỉ là một tác phẩm tiểu sử, mà còn là
một hành trình khám phá chiều sâu tinh thần của
Mẹ Teresa, người phụ nữ đã trở thành biểu tượng
toàn cầu của lòng bác ái và sự hy sinh thầm lặng,
đã được trao nhiều giải thưởng cao quý, trong đó có
giải Nobel Hòa bình.

Điểm đặc biệt của cuốn sách nằm ở cách tiếp
cận: Thomas Moore không đơn thuần kể lại cuộc
đời Mẹ Teresa, từ khi rời Albania đến phục vụ tại
Calcutta, mà đi sâu vào thế giới nội tâm của bà, nơi
tồn tại cả ánh sáng đức tin lẫn những khoảng tối hoài
ngại. Chính sự chân thực này khiến hình ảnh Mẹ
Teresa trở nên gần gũi hơn: không phải một vị thánh
xa vời, mà là một con người đã lựa chọn yêu thương
trong những hoàn cảnh khắc nghiệt nhất.

Đọc sách, bạn sẽ ấn tượng với triết lý về tình yêu
thương. Đó không phải là thứ tình cảm nhẹ nhàng

hay dễ dàng. Với Mẹ Teresa, tình yêu không nằm
ở cảm xúc, mà ở hành động cụ thể mỗi ngày. Đó
là việc chăm sóc người bệnh, ở bên người hấp hối,
nâng đỡ những số phận bị xã hội lãng quên. Bà yêu
thương không phải vì “cảm thấy yêu”, mà vì tin rằng
mỗi con người đều xứng đáng được trân trọng. Tình
yêu, vì thế trở thành một sự lựa chọn bền bỉ, đôi khi
điễn ra ngay cả khi nội tâm rơi vào trạng thái trống
rỗng, điều mà Thomas Moore gọi là “đêm tối của
tâm hồn”.

Phần viết về sự tha thứ cũng là một giá trị cốt lõi
khác trong đời sống của Mẹ Teresa. Trước những
hiểu lầm, chỉ trích hay nghi ngờ, bà không phản ứng
bằng sự biện minh hay đối đầu, mà chọn cách im
lặng và tiếp tục phục vụ. Tha thứ, theo bà, không
phải là bỏ qua lỗi lầm, mà là giải phóng chính mình
khỏi gánh nặng của oán giận. Chính sự tha thứ ấy
giúp bà giữ được một trái tim rộng mở, không bị bào
mòn bởi những tiêu cực của thế giới xung quanh.

Tác giả dành nhiều trang “đối thoại cùng Mẹ

Teresa” - một dạng đối thoại nội tâm giữa người đọc
và chính lương tâm của mình. Những câu hỏi tưởng
chừng giản dị như “Bạn đã làm gì cho người nghèo
hôm nay?” hay “Bạn đã thực sự yêu thương người
bên cạnh chưa?” lại có sức lay động mạnh mẽ. Mẹ
Teresa không thuyết giảng, không áp đặt, mà khiến
mỗi người tự nhìn lại cách mình đang sống. Đó là
kiểu đối thoại không nhằm tranh luận, mà nhằm
đánh thức ý thức và trách nhiệm cá nhân.

Thông qua cách viết sâu lắng và giàu suy tư,
Thomas Moore đã khắc họa Mẹ Teresa như một biểu
tượng của tình yêu vượt lên trên cảm xúc, một tình
yêu gắn với hành động, tha thứ và sự trung thành bền
bỉ với điều thiện. Cuốn sách không kêu gọi những
điều lớn lao, mà nhấn mạnh vào những hành động
nhỏ bé nhưng chân thành: một cử chỉ quan tâm, một
lời nói tử tế, một sự sẻ chia giản dị.

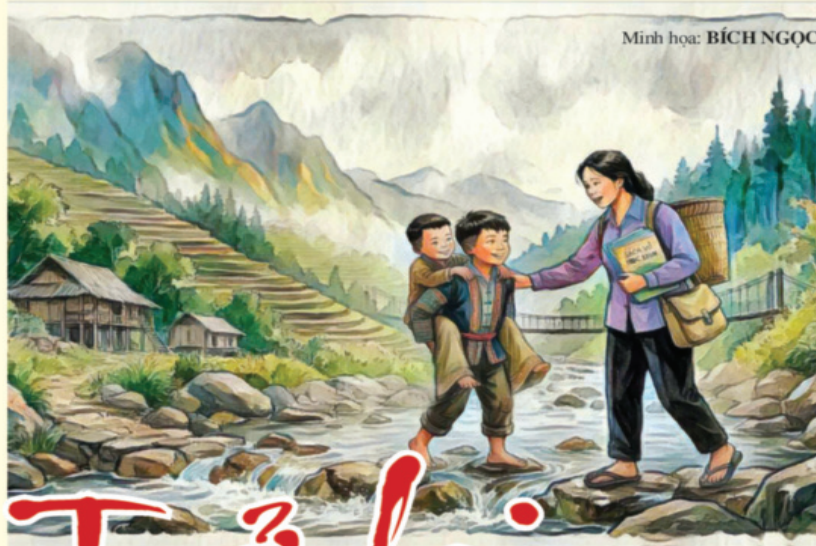
“Mẹ Teresa - Trên cả tình yêu” vì thế không chỉ
là câu chuyện về một con người, mà còn là lời nhắc
nhệ nhàng nhưng sâu sắc về cách sống. Cuốn sách
mang đến câu hỏi: trong cuộc sống thường ngày,
chúng ta đã thực sự sống với tình yêu thương, sự
tha thứ và trách nhiệm đến mức nào? Và chính việc đi
tìm câu trả lời ấy mới là ý nghĩa lớn nhất mà cuốn
sách mang lại ■

hi là câu chuyện về một
là lời nhắc nhẹ nhàng
h sống.

Thưa cô, bạn Seng lại đến à!

Lương nhìn ra cửa. Đứng là thằng Seng thật. Lương giật mình, vội đi ra cửa lớp. Ai đưa em đến đây? Thằng Seng ngượng nghịu. Tự em đi. Cả lớp cùng nhìn ra. Mười sáu học sinh là ba mươi hai con mắt tròn xoe nhìn ra đây ngạc nhiên. Những đứa học sinh lớp một của Lương, nhiều em ở xa vẫn đi cả năm, sáu kilomet đường rừng để đến lớp là bình thường. Có gì ghê gớm đâu. Nhưng đây là những đôi chân lành lặn, thoăn thoắt. Còn Seng, Seng không thể đi bằng chân, em chỉ có thể lết. Nhà Seng cũng cách lớp học này đến hai cây số đường rừng. Trước đây, hồi đầu năm học, bố mẹ Seng thay nhau công Seng đến lớp. Nhưng chỉ được hơn một tháng là bố Seng đi làm ăn rất xa. Minh mẹ Seng ở nhà, lại bận em bé, nên Seng đành bỏ học. Seng bị như thế này từ lúc hai tuổi, sau một trận sốt cao. Việc phục hồi đôi chân của Seng đã không được thực hiện vì nhà Seng rất nghèo. Vì thế, theo năm tháng, cơ vận động của Seng teo dần. Em chỉ có thể lết bằng hai tay. Hai tay của Seng rất to, vì nó phải gánh sức nặng của cả cơ thể. Hồi mới tập viết, những ngón tay của Seng cứ lỏng ngóng, làm rơi bút. Seng bảo tại bút bé quá. Lương phải lấy giẻ cuốn thêm vào bút của Seng để em tập viết. Khi Seng quen rồi, mới dỡ giẻ ra. Vậy mà thế không ngờ, Seng viết được chữ nào thì chữ ấy tròn trịa đẹp đẽ. Seng rất ham học. Nhưng cuối cùng, do không ai đưa em đi, em phải bỏ. Nay thấy Seng đến lớp, cả lớp mừng. Lương cũng mừng, nhưng cũng rất lo. Đường đi đến phân hiệu Xinh Vá phải qua một con suối, tuy không lớn nhưng nước khá thất thường, lúc voi khi đầy. Chắc chắn, phải có ai đó bế Seng qua suối chứ Seng không thể đi qua. Cảnh suối thì không có nhà ai cả. Trước mắt là cứ nhắc Seng ngồi lên ghế đá. Rồi sẽ hỏi sau.

Vì bố học hơn một tháng nên Seng bị chậm lại so với các bạn. Cứ viết được một chữ em lại buông bút ra tự xoay, nắn cổ tay. Lương lại gần Seng, vỗ vai hỏi nhỏ. Ở nhà không tập viết phải không? Seng đỏ bừng mặt, lí nhí. Em phải trông em bé. Nó còn xé hết vở và chọc bút của em xuống đất, làm hỏng rồi. Hôm qua mẹ em mới mua bút cho. Lương cười. Đi học là rất vất vả đấy, nhưng phải cố gắng thôi. Cô sẽ tặng em thêm một cây bút và hai cuốn vở mới. Seng cảm thấy phấn chấn hẳn. Nó bắt đầu ngo ngoáy trên ghế và nhìn ra phía sau, hai bên đây về tự hào. Không như những học sinh khác trong lớp, giáo viên phải đi từng nhà vận động các em đi đăng ký học đúng độ tuổi, đi vận động các em hạn chế nghỉ học theo phong tục để đảm bảo tỷ số, Seng đi học sinh theo học kiểu

Tạo lại Xinh Vá

Truyện ngắn: **TỔNG NGỌC HÂN**

dự tính nên em có thể nghỉ khi cần thiết. Thế nên, từ khi đi học trở lại, những ngày mưa lớn thì Seng không đến lớp và Lương thấp thòm suốt buổi hôm ấy. Chưa kể do đi liên tục như vậy, thường là Seng nghỉ học buổi cuối của tuần. Chấp nhận để Seng đến lớp là chấp nhận nỗi lo lắng, thấp thòm thường trực. Mẹ Seng cũng không dùng điện thoại để mà tiện liên hệ kiểm tra. Trường không có phòng ở nội trú. Phân hiệu Xinh Vá có ba lớp thì lớp một của Lương học riêng. Lớp hai lớp ba học ghép. Lớp bốn lớp năm học ghép, tổng cộng là năm mươi ba học sinh và ba thầy cô giáo. Từ khi có thông tin về việc xóa bỏ phân hiệu Xinh Vá và sát nhập vào phân hiệu Luông Lao, Lương cứ thấy lo lắng. Đường thì xa, có khi các em bỏ học hết thôi. Bên Luông Lao cũng không có cơ sở vật chất để học sinh ở xa bán trú hay nội trú. Nhất là Seng. Seng sẽ đi học thế nào? Gần như chưa phụ huynh nào biết chuyện nên mọi việc vẫn diễn ra như bình thường. Gần đến ngày 20-11, lớp trưởng Vàng A Giã bàn với các bạn, năm nay sẽ hái hoa tặng quà các thầy cô giáo trong phân hiệu. Ba thầy cô là ba môn quà. Trước đến giờ, chưa từng có chuyện học sinh tặng quà thầy cô giáo ở Xinh Vá này. Tuy nhiên, lần này, bọn trẻ con có vẻ bí mật ghé gôm. Với những đứa trẻ khi đến lớp học, quần áo còn khai mủ, do ở nhà công em bị em dãi lên và chưa có quần áo để thay vì mưa rét thì việc tặng quà cô giáo là

điều rất mới mẻ, thú vị. Đứng sáng ngày 20-11, phân hiệu tổ chức chào mừng ngày hiến chương một cách trang trọng, ấm cúng. Khách mời có cả cán bộ xã, thôn bản và thầy hiệu phó của trường lớn về dự. Đến giờ tập trung rồi mà Lương vẫn thấy thiếu hụt nửa học sinh của lớp mình. Lương nghĩ nghĩ xa, nghĩ không rời nghĩ đại. Tại sao hôm ấy, nghe các em bàn tán việc chuẩn bị quà cho thầy cô giáo mà Lương lại không ngăn cản? Lỡ các em không có tiền rồi trộm cắp thì sao? Lương đang bốn chôn, lo lắng thì thấy cả đám học sinh lóc thốc tới lớp. Mặt đứa nào đứa này nhếch nhác nhưng rất hồn hờ. Thằng Giã tay xách một túi trông gà khoảng năm, sáu quả. Seng thì đeo ở cổ một cái túi vải, có con mèo con đen nhánh đang thò cổ ra kêu ngheo ngheo. Giã mau mồm mồm. Trưng là bọn em tặng cô Mai, bọn em luộc sẵn rồi đem đi cho khỏi vỡ. Còn mèo con là của bạn Seng góp vào, tặng cô để có nuôi cho nó bắt chuột ạ. Còn đây là quà chúng em tặng thầy Huân. Thầy Huân là con trai mà. Lúc ấy, một đứa con trai mới mọc vào túi áo lòi ra một bao thuốc lá loại mười nghìn. Thầy Huân ngai quá cứ xoa tay. Thấy xin lỗi các em! Hút thuốc là xấu. Từ hôm nay thầy sẽ bỏ thuốc lá. Đem con mèo đen về nhà. Mẹ Lương cứ cần nhân. Chả ai lại đem mèo về nhà như thế này bao giờ. Mèo đến thì khó. Ké ra, nó cũng đẹp. Nhưng không biết nó có biết bắt chuột

không? Con mèo vừa gây vết đau mắt, trông nó như thiếu ăn. Lương đi mua thuốc về rồi và làm cho nó cái tổ ấm áp. Một hôm, cả nhà đang ăn cơm tối thì nghe tiếng chuột kêu, nhìn ra, đã thấy con Mun cạp ngang con chuột to bằng bắp tay người, lặc lè đi vào. Lương thấy vui thế. Có chợt nhớ có lần, có kể với cả lớp là chuột nhiều, cần thùng cá áo khoác của cô. Chắc bọn trẻ con nghĩ cô cần có một con mèo để bắt chuột. Được chăm bẵm, tắm rửa sạch sẽ, con Mun chóng lớn lắm. Lông nó óng mượt, đen nhánh, mắt thì xanh biếc. Mẹ Lương khẳng khẳng bảo, nó là con mèo rừng. Một hôm, trên núi mưa rào to, nước hắt vào lớp lênh láng, học sinh lớp Lương đứng nép vào nhau trong góc lớp. Đứa lè lười, đứa rụt cổ bảo mưa to thế, to như trời cả núi ý. Đợi mưa ngớt, Lương đưa Seng về và nhờ thêm một hai cậu học sinh lớp năm nữa. Vì học sinh lớp Lương không ai công được Seng cả. Đoạn đường thì dài. Đường đi rất bẩn, Seng không thể tự đi. Phải qua suối thì mới có thể đi xe máy mà ngày nào Lương cũng gửi ở đó rồi đi bộ đến trường. Khi qua suối, Lương cũng thấy Seng nhón nhác nhìn quanh. Lương chợt phát hiện ra một tốp lều nhỏ phía xa xa, ngay giữa ruộng thuốc Lào. Lều của người trồng thuốc ấy mà. Nhờ đến những lần Seng tự đi một mình đến lớp, Lương hỏi. Ai đã công em qua suối? Seng chỉ vào tốp lều và bảo. Ông Văn đấy ạ. Nghe nói đến tên người đàn ông này,

Lương rừng mình. Tự nhiên có thấy buồn rùn hết cả chân tay. Ông Văn là người đàn ông đi tù vì tội giết người. Mà giết một thầy giáo để cướp cái xe máy từ hai chục năm trước. Sao không ai nói việc ông Văn đã ra tù nhỉ? Từ đó cho đến hết đoạn đường đưa Seng về nhà, hai cô trò không nói gì nữa. Câu chuyện về một thầy giáo dạy ở Xinh Vá bị giết hại các thể hệ giáo viên kể cho nhau thối. Chứ Lương không biết người ấy, kể cả kẻ giết người cũng không ai biết.

Đem chuyện này kể với phân hiệu trưởng, anh này xác nhận đúng là ông Văn đã trở về sau đợt ân xá vừa rồi của Chủ tịch nước. Đoạn suối chỗ thầy cô và học sinh qua lại mỗi ngày cũng chính là nơi xảy ra án mạng khi xưa. Người đàn ông phạm tội giết người khi say rượu từ một đám giỗ. Thầy còn nói, khi xưa Xinh Vá rất đông học sinh, nhưng sau vụ ấy, học sinh ít dần và một phần cũng do cơ sở nội trú của trường chính mất rộng, nhiều gia đình đã đưa con em về trường chính học. Không ai bảo ai, khi cấp trên họp để thảo luận xóa bỏ ba phân hiệu trong huyện và tiến hành ghép điểm trường thì tất cả các thầy cô ở Xinh Vá đều không phản đối. Trong thâm tâm, tất cả đều nơm nớp lo sợ một điều gì đó vừa cụ thể lại vừa mơ hồ. Và thế là, phân hiệu Xinh Vá chính thức dừng hoạt động.

Đã hơn một năm kể từ ngày ấy. Lứa học sinh của Lương giờ đã lớp ba. Bốn học sinh trong lớp đã nghỉ học trong đó có Seng. Điều này khiến Lương day dứt như người mắc lỗi. Trong một lần tâm sự với đồng nghiệp, anh ấy kể rằng, ông Văn chính là ông ngoại của thằng Seng. Lương vô cùng ngạc nhiên. Giờ thì Lương mới biết người đưa Seng qua suối mỗi ngày chính là ông Văn, nhưng Seng không nói. Lương cũng đã hiểu vì sao Seng thường đến muộn hơn các bạn và về sau các bạn một khoảng thời gian đều đặn mỗi ngày. Mỗi lần ngâm ngùi nhớ về trường cũ, Lương lại nhớ đến con suối và ánh mắt Seng hôm nào. Hôm ấy, chỉ cần Lương hỏi, ông Văn là ai, thì có lẽ Seng đã mở lòng kể cho cô nghe câu chuyện về ông ngoại. Và biết đâu đấy, Seng đã không bỏ học thêm một lần nữa.

Sáng nay đến lớp, Lương thấy trên bàn có một cuộn rơm bọc năm quả trứng gà. Lương chạy vội ra cửa lớp, nhìn quanh không thấy ai cả! Ra sân, nhìn xuống nền sân đầy cát trôi đến sau trần nhà đêm, Lương thấy giữa những dấu chân người là dấu của hai bàn tay hằn trên nền đất. Chỉ có thể là Seng đã đến đây. Seng đến được đây, tại sao cô không thể trở lại Xinh Vá nhỉ! Phải có cách gì đó để đưa Seng trở lại lớp học chứ! ■

TRẦN VĂN LAN

Vào hạ

Thoảng nghe tu hú vườn xa
Sân trường cháy đỏ phượng già đơm bông
Đồng quê phơi ngọn đồng đồng
Ngân ngơ cò trắng trên sông lững lờ

Sổ tay lưu bút vắn thơ
Chưa xa mà đã thần thờ nhớ thương
Ngõ chùa sen tỏa ngát hương
Hương cau ngào ngọt vấn vương nâu sồng

Cỏ non nhuộm vạt nắng hồng
Vi vu diều sáo tầng không vọng về
Vườn trưa thắm dầm vị hè
Vòm xanh rộn rã tiếng ve gọi mùa

Miền man mái lá gió lùa
Suan suê quả cũng đã vừa ngọt thơm
Sấm rền nắng sớm mưa hôm
Tiếng chim cuộc điếm gió nồm mơn man.

Minh họa: ĐỨC TRẦN

NGUYỄN XUÂN HÙNG

Tháng Ba

Thế là lại đến tháng Ba
Bản thân hoa gạo... để ta nhớ người
Sông kia nước chảy bèo trôi
Ta với mình đã xa xôi mấy mùa?
Gió xuân vô ý trên đầu
Để cây lúa trẻ hẹn chờ cơn mưa
Vô tình gặp lại rào thưa
Áo ai hong gọi ngày xưa... trở về?
Ai còn đan dứ câu thơ
Để đa đoan lối đi về... vẫn vương
Tóc dài còn sững vạt sương
Làn môi còn thắm nét son nồng nàn
Thôi thì thuyền đã sang ngang
Xin mình chớ có đa đoan làm gì?
Hãy để cho gió cuốn đi
Chôn kim xe chỉ làm gì... người ơi?
Cây chi duyên thắm bờ môi?
Cây chi mắt biếc, dòng đời lăm sâu
Gió xuân vấn vít qua cầu
Tháng Ba còn giữ giùm câu ân tình.

Minh họa: NGỌC AN

ĐẶNG QUANG VƯỢNG

Chiều trên bản

Chiều về trên bản nhỏ
Hoàng hôn nhuộm màu hồng
Nhìn ngọn núi xanh thăm
Chìm dần vào hư không
Trên nương còn bóng mẹ
Vai quấy tấu bắp đầy
Gió ơi, hãy nhẹ nhẹ
Nâng bước mẹ về nhà
Chiều về trên quê ta
Đàn trâu như sấm chín
Con đường làng uốn lượn
Dáng cha về xa xa
Có một chiều như thế
Mang bao niềm vui về
Trên Cao nguyên đá núi
Yêu bản làng quê ta.

THỜI AN

Mùa lúa cúi đầu

Lúa cúi xuống khi mùa màng đã tới
Như một lời cảm tạ đất trời sâu
Gió nâng nhẹ mấy bông vàng trĩu hạt
Mang hương thơm đi khắp những
nương dâu.
Có những ngày nắng đi qua rất chậm
gom từng tia vào hạt lúa trên đồng
Có những đêm mưa rơi không tiếng động
để sáng ra trời lại mở mệnh mông.
Ai cúi xuống, chạm vào bông lúa ấy
khẽ giật mình thấy nguồn cội thiên nhiên
Mỗi mùa gặt là một lần tích tụ
của bao nhiêu ngày tháng chảy lững im.

VÂN KHÁNH

Mùa về

Trắng một mùa loa kèn tình khôi
Chạm vào mùa hồi hấy gió
Một người vừa đi
Để lại tiếng ca hoài nhớ
Chỉ còn em thôi, đóa hoa như lời thầm thì
Tóc xanh còn vương nỗi yêu
Khát mùa trăng trên cánh đồng
Khúc hát em anh
Đi nhé mong manh
Hoa trắng trên đỉnh non xa
Thấp gọi bình minh câu hát
Tháng 4 im lặng nhớ thương
Dấu một nỗi niềm ở lại.
Tháng 4 mùa hoa kèn rộn rạo
Là em miền yêu và nu
Anh có bao giờ ngoảnh lại
Để nghe mùa kể ngày xa.

ĐẾN VỚI BÀI THƠ HAY

Áo trắng ra chơi

Giọt nắng nào rơi trúng vai tôi
Tôi ngược lên, mùa đã xuân rồi
Tình như áo cũ lâu không mặc
Chiều lòng nắng mới lấy ra phơi.

Tiếng chim nào rơi trúng vai tôi
Tôi ngược lên, mùa vải chín rồi
Tu hú về bên hè đánh thức
Ngôi sao buồn mọc phía xa xôi.

Chiếc lá nào rơi trúng vai tôi
Tôi ngược lên, trời chớm thu rồi
Chợt thấy mây giăng ngoài cửa lớp
Biết rằng áo trắng đã ra chơi...

NGUYỄN NHẬT ÁNH

TRONG thế giới của Nguyễn Nhật Ánh, ký ức chưa bao giờ là những món đồ cổ phủ bụi. Chúng sống động, xanh rờn và đôi khi hiện hình qua một màu trắng tinh khôi đến nao lòng. Bài thơ "Áo trắng ra chơi" không chỉ là một phác thảo về bốn mùa, mà là một bản hành khúc dịu dàng của tâm tưởng, nơi mỗi bước đi của thời gian đều để lại một dấu chạm nhẹ tênh nhưng ám ảnh trên vai người.

Mở đầu bài thơ là một sự ngẫu nhiên đầy thi vị: "Giọt nắng nào rơi trúng vai tôi". Trong cái xôn xao của sân trường, nhân vật "tôi" dường như đang chìm đắm trong một cõi riêng, để rồi giọt nắng ấy đóng vai trò như một sứ giả của đất trời, khẽ chạm vào vai để đánh thức một tâm hồn đang mãi mê tìm kiếm.

Cái hay của Nguyễn Nhật Ánh nằm ở cách ông định nghĩa về tình yêu tuổi học trò:

"Tình như áo cũ lâu không mặc/Chiều lòng nắng mới lấy ra phơi".

Một lối so sánh giản đơn mà chứa đựng cả một bầu trời triết lý nhân sinh. Tình cảm ấy không ồn ào, nó được cất giữ cẩn thận trong ngăn kéo của kỷ niệm như một báu vật riêng tư. Để rồi khi xuân sang, khi "nắng mới" bùng lên, người ta mới ngỡ ngàng mang "chiếc áo cũ" ấy ra, không phải để mặc, mà để phơi cho thơm tho mùi ký ức, để thấy những rung động thuở ban đầu vẫn vẹn nguyên, không hề sờn cũ theo năm tháng.

Thời gian trong thơ Nguyễn Nhật Ánh không trôi qua bằng kim đồng hồ, mà trôi qua bằng cảm giác. Nếu khổ thơ đầu là sự vỗ về của ánh sáng, thì khổ tiếp theo lại là sự rung động của âm thanh:

"Tiếng chim nào rơi trúng vai tôi/Tôi ngược lên, mùa vải chín rồi"

Tác giả đã hữu hình hóa âm thanh khi dùng từ "rơi". Tiếng chim tu hú - tiếng gọi đặc trưng của mùa hè Bắc Bộ - rụng xuống vai áo như một thực thể có sức nặng, kéo người đọc về với những "Hạ đỏ", những "Mắt biếc" xa xăm. Mùa hè trong mắt người học trò luôn nhuộm màu ly biệt. Hình ảnh "Ngôi sao buồn mọc phía xa xôi" gợi lên một nỗi cô đơn thanh sạch, một khoảng cách vô hình giữa thực tại và giấc mơ, giữa những người bạn sắp phải rẽ lối sang ngang.

Bài thơ khép lại bằng một thanh âm im lặng: sự rơi của chiếc lá. Khi thu sang, bầu trời không còn rực rỡ nắng vàng hay rộn rã tiếng chim, mà chỉ còn mây giăng mờ ảo ngoài cửa lớp.

Câu kết "Biết rằng áo trắng đã ra chơi" vang lên như một tiếng thở dài nhẹ nhõm nhưng đầy lý luận tiếc. "Ra chơi" - hai chữ thân thuộc vô ngần của đời học sinh - giờ đây mang một hàm nghĩa mệnh mang hơn thế. Phải chăng giờ giải lao đã kết thúc, hay chính tuổi trẻ đã thực sự "ra chơi" khỏi cuộc đời mỗi người? Những tà áo trắng từng rực bóng sân trường giờ chỉ còn là những vệt sáng nhạt nhòa trong màn sương hoài niệm.

Đọc "Áo trắng ra chơi", ta nhận ra thông điệp mà người nghệ sĩ tài hoa muốn gửi gắm: Thời gian có thể mang đi tuổi trẻ, nhưng không thể tước đoạt được thế giới của những tâm hồn biết rung động. Đôi khi, chỉ cần một lần "ngược lên", ta sẽ thấy thanh xuân vẫn luôn hiển hiện trong từng giọt nắng, từng tiếng chim và cả trong màu áo trắng tinh khôi thuở nào.

NGHIÊN CỨU - TRAO ĐỔI

ĐẾN LỆ GIANG, VĂN NAM (TRUNG QUỐC) CUỐI THÁNG 3 VỪA QUA, CHÚNG TÔI ĐƯỢC THƯỜNG THỨC SHOW DIỄN ĐẶC SẮC "LỆ GIANG THIÊN CỔ TÌNH" - MỘT TRONG HỆ THỐNG SHOW "THIÊN CỔ TÌNH" DO HOÀNG XẢO LINH VÀ TẬP ĐOÀN TÔNG THÀNH DÀN DỰNG.

THIÊN TRƯỜNG CA SÂN KHẤU

VỚI slogan "Hãy cho tôi một giờ, tôi sẽ trả cho bạn một nghìn năm", show "Lệ Giang thiên cổ tình" được dàn dựng như một thiên trường ca sân khấu tái hiện lịch sử, văn hóa và tâm hồn của vùng đất Tây Nam Trung Quốc.

Trong 1 giờ, chương trình biểu diễn được cấu trúc theo nhiều chương, dẫn dắt người xem qua các lớp thời gian. Mở đầu là phần tái hiện buổi sơ khai của vùng đất dưới chân núi tuyết của thành phố cổ Lệ Giang. Tiếp đó là những truyền thuyết tình yêu đậm chất huyền thoại của người Naxi, vừa lãng mạn vừa bi tráng. Cao trào ấn tượng là Con đường Trà Mã cổ đạo, nơi sân khấu bùng lên với hình ảnh đoàn ngựa thổ vượt núi, gợi lại một thời kỳ giao thương sôi động. Xen kẽ là các chương về lễ hội và đời sống dân tộc, giàu sắc màu văn hóa của con người Lệ Giang. Khép lại show diễn là chương về Lệ Giang hôm nay, nơi quá khứ với hiện tại, tôn vinh sức sống của vùng đất di sản.

Với hàng trăm diễn viên, sân khấu quy mô lớn cùng hiệu ứng âm thanh - ánh sáng hiện đại, show không chỉ kể chuyện mà còn tạo ra một không gian nhập vai, nơi khán giả như sống cùng lịch sử. Ghế ngồi của bạn có thể

Công nghiệp văn hóa Nhìn từ một show diễn

■ HÀ LINH

Một cảnh về truyền thuyết chim thần trong show Lệ Giang thiên cổ tình.

tự động di chuyển, để tạo một sân khấu nhỏ ngay cạnh, với sự xuất hiện thành linh của các diễn viên biểu diễn tại chỗ. Có lúc, ngay khi nhân viên rạp hát đến nhắc "co chân lại", bạn sẽ thấy ngay một thác nước đổ ào ào trước mặt, khiến có cảm giác như đang sống trong cơn đại hồng thủy trong truyền thuyết Chim thần của người dân tộc Naxi vùng Văn Nam. Hoặc bất ngờ, khán giả thấy cả đoàn người cưỡi ngựa từ phía sau ghế ngồi của mình, theo hai bên cánh gà lên sân khấu, tái hiện con đường trà mã cổ võ cùng sống động...

CÔNG NGHIỆP BIỂU DIỄN HIỆN ĐẠI

Nhớ năm trước đến Hàng Châu, chúng tôi cũng được mãn nhãn với show "Tông Thành thiên cổ tình" - một bức tranh thi vị về văn minh Trung Hoa, với các chương tái hiện nền văn minh cổ, không gian cung đình lộng lẫy, khắc họa anh hùng, truyền thuyết Bạch Xà về một chuyện tình huyền thoại và giới thiệu Hàng Châu như bức tranh đô thị phồn hoa, thịnh vượng.

Thì ra, các show diễn này không phải một sản phẩm đơn lẻ, mà nằm trong hệ thống show "Thiên cổ tình" do Tập đoàn Tông Thành xây dựng, dưới sự khởi xướng của Hoàng Xảo Linh, vận hành theo một mô hình công nghiệp biểu diễn thống nhất. Sân khấu được công nghiệp hóa với hệ thống sân khấu xoay, nâng hạ tự động, các màn hình LED cực lớn, mapping 3D tái hiện không gian sống động với các hiệu ứng nước, lửa, tuyết nhân tạo. Hệ thống âm thanh, ánh sáng được lập trình số hóa, đồng bộ tuyệt đối, nên mỗi suất diễn đều đạt

sân khấu ngoài trời, tương tác với diễn viên; được trải nghiệm nhiều hoạt động văn hóa địa phương, mua sắm, thưởng thức ẩm thực...

Chính cách tiếp cận này đã biến các show thiên cổ tình thành những "nhà máy sản xuất cảm xúc", nơi nghệ thuật được chuẩn hóa, nhân rộng và gắn chặt với kinh tế du lịch.

Trông người lại ngắm đến ta, xem các show của Tông Thành, thấy Tuyên Quang cũng như Việt Nam đều có nhiều lợi thế về di sản và bản sắc văn hóa đa dạng, nhưng việc chuyển hóa thành sản phẩm văn hóa quy mô lớn, vận hành bền vững vẫn còn hạn chế.

Tất nhiên, việc đầu tư công nghệ sân khấu nhằm nâng cao trải nghiệm là bài toán khó, khi theo các số liệu công bố, Tập đoàn Tông Thành đã đầu tư 40 - 50 triệu USD cho việc phát triển các công nghệ trình diễn như sân khấu cơ giới hóa, hệ thống ánh sáng, âm thanh số hóa, màn hình LED và kỹ xảo thực cảnh. Nếu tính tổng thể, mỗi tổ hợp công viên văn hóa - nhà hát - show diễn có thể lên tới 300 triệu USD. Đây là con số không nhỏ, nhưng phản ánh một tư duy rất rõ ràng: coi công nghệ sân khấu không chỉ là công cụ hỗ trợ, mà là "tư liệu sản xuất" cốt lõi của ngành công nghiệp biểu diễn.

Ở góc độ kinh tế, đây cũng là một dạng đầu tư dài hạn: chi phí lớn ban đầu nhưng có thể khai thác trong nhiều năm. Cho thấy, trong công nghiệp văn hóa hiện đại, đầu tư cho công nghệ chính là đầu tư cho năng lực sản xuất và khả năng cạnh tranh của sản phẩm văn hóa.

Đây chính là những khía cạnh cốt lõi để tham khảo và khai thác hiệu quả hơn kho tàng di sản, biến văn hóa thành nguồn lực phát triển bền vững trong kỷ nguyên mới, nhất là khi Đảng ta vừa ban hành riêng một Nghị quyết mới về văn hóa ■

Sân khấu bất ngờ và diễn viên xuất hiện bất ngờ khu vực khán giả.

chất lượng ổn định, dù mỗi ngày có đến 3 - 4 suất diễn.

Mỗi show diễn gồm vài trăm diễn viên và kỹ thuật viên hoạt động theo quy trình chặt chẽ, phân ca, phối hợp chính xác như một "đây chuyền sản xuất". Nghệ thuật ở đây không phụ thuộc vào ngôi sao cá nhân, mà dựa trên sức mạnh của tập thể và hệ thống.

Điểm đặc biệt, các show đều nằm trong hệ sinh thái du lịch - giải trí gồm công viên văn hóa, khu mua sắm, dịch vụ trải nghiệm. Khách du lịch vào cửa không chỉ để xem show diễn chính, mà còn được xem trước một show ngắn tại

Đến xem Show, du khách còn được thoải mái mua sắm và trải nghiệm văn hóa địa phương.

XEM GÌ Ở ĐÂU?

Trong hai ngày cuối tuần (ngày 4 và 5/4), Truyền hình TTV và Lotte Cinema Tuyên Quang tiếp tục gửi đến người xem những bộ phim điện ảnh hấp dẫn, phục vụ nhu cầu thư giãn của khán giả.

TTV Tuyên Quang

- 8h: Bàn di chúc kỳ lạ - Tập 17, 18.
- 10h30: Má ở tình mộng - Tập 37, 38.
- 12h00: Cây trầu không - Tập 8, 9.
- 18h00: Phương Tử Hoàng - Tập 14, 15.
- 21h15: Gia đình võ thuật - Tập 18, 19.
- 22h20: Chuyện sui gia - Tập 39, 40.

Lotte Tuyên Quang

- Song hỷ lâm nguy (13 tuổi trở lên): 9h, 9h5, 11h15, 13h30, 15h45, 18h00, 20h15.
- Hẹn em ngày nhật thực (16 tuổi trở lên): 9h00, 11h20, 12h10, 13h45, 17h00, 19h20, 20h15.
- Super Mario thiên hà (mọi đối tượng): 9h15, 16h10.
- Tài (16 tuổi trở lên): 11h15.
- Cứ nháy kỳ diệu (mọi đối tượng): 15h30, 18h10.
- Quý nhập tràng 2 (18 tuổi trở lên): 14h30.
- Ánh dương của mẹ (13 tuổi trở lên): 17h40.

Cảnh trong phim Cây trầu không.

Diệp tử tế

Người hùng phá mái tôn cứu người

Chiều 24/3, một vụ hỏa hoạn xảy ra tại ngôi nhà 6 tầng, 1 tum trong ngõ 218 Lĩnh Nam (Hoàng Mai, Hà Nội). Vụ cháy khiến nhiều người mắc kẹt (trong đó có 2 người lớn tuổi, 3 trẻ em).

Trong lúc ngọn lửa bùng lên dữ dội và khói đen bao trùm căn nhà, anh Nguyễn Tiến Long (con rể chủ nhà) và anh Nguyễn Văn Dung (31 tuổi, quê Ninh Bình) đã trèo lên mái tôn tầng 7, hợp sức phá mái tôn, tạo khoảng trống để đưa thang xuống giải cứu các nạn nhân bị mắc kẹt.

Nhờ sự giúp đỡ của người dân, lực lượng chức năng 7 nạn nhân tại ngôi nhà đã thoát nạn.

Sau khi mọi người được an toàn, anh Dung lặng lẽ rời đi... Anh cho rằng, "trong hoàn cảnh đó ai cũng sẽ làm như tôi".

Anh Nguyễn Văn Dung được UBND thành phố Hà Nội đề nghị Thủ tướng Chính phủ tặng Bằng khen.

Ủy ban nhân dân (UBND) thành phố (TP) Hà Nội quyết định khen thưởng đợt xuất 7 cá nhân có hành động dũng cảm cứu người trong vụ cháy tại ngõ 218 Lĩnh Nam (phường Hoàng Mai), đồng thời đề nghị Thủ tướng Chính phủ tặng Bằng khen cho anh Nguyễn Văn Dung.

Miệt mài hỗ trợ bệnh nhân nghèo

Chị Phạm Thành Chung đã xin hàng nghìn suất ăn, hàng tỷ viện phí cho bệnh nhân nghèo.

Suốt 10 năm bền bỉ, chị Phạm Thành Chung (cán bộ Phòng Công tác xã hội Bệnh viện Phổi Trung ương) xin hàng nghìn suất ăn, hàng tỷ viện phí cho bệnh nhân nghèo.

Mười năm đi qua trong những hành lang bệnh viện, chị Chung thấm thía cảm giác chờ đợi mòn mỏi, nỗi lo chi phí đè nặng và cả sự bất lực khi đứng trước ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết.

Rời đến năm 2021, khi chính mình trở thành bệnh nhân ung thư phổi, những trải nghiệm ấy không còn là sự thấu hiểu từ phía bên ngoài nữa. "Mình là người bệnh, mình mới hiểu sâu hơn nỗi khổ của họ", chị nói.

Những nỗ lực của chị đã được ghi nhận bằng nhiều Bằng khen của Bộ Y tế, danh hiệu Chiến sĩ thi đua, Giấy khen của bệnh viện. Nhưng với chị, phần thưởng lớn nhất vẫn là khoảnh khắc bệnh nhân trở về khỏe mạnh, hay một lời cảm ơn giản dị. Chị nói, rất nhẹ nhàng: "Mình biết ơn Ban Giám đốc, đồng nghiệp, các nhà hảo tâm và cả những bệnh nhân vì tạo điều kiện để mình được làm việc tốt nhất và giúp mình thấy công việc này có ý nghĩa".

ĐỨC HẢI (Tổng hợp)

NHỊP CẦU NHÂN ÁI

Thương tâm hai cháu nhỏ mồ côi sau đêm giông

■ MINH THỦY

ĐÊM 29-3-2026, khoảng 22 giờ 30 phút, trên lòng hồ thủy điện Chiêm Hóa, một cơn giông lớn bất ngờ ập đến khiến thuyền của gia đình anh Nguyễn Văn Tuấn, sinh 1991, dân tộc Tày và chị Hoàng Thị Huệ, sinh 1992, trú tại thôn Bản Dàn, xã Yên Lập, tỉnh Tuyên Quang bị lật khi đang đi đánh cá, anh Tuấn và chị Huệ đã không qua khỏi, để lại nỗi đau mất mát không gì bù đắp cho gia đình.

Hiện nay, gia đình anh chị còn hai con nhỏ là cháu Nguyễn Tuấn Đạt, học sinh lớp 6A, Trường PTDTBT THCS Yên Lập và em gái là cháu Nguyễn Thị Thanh Kiều, học sinh lớp 2, Trường Tiểu học Yên Lập. Đáng lo hơn, cháu Đạt không được nhanh nhen, việc học tập và sinh hoạt gặp nhiều khó khăn. Gia đình các cháu thuộc diện khó khăn, năm 2025 vừa đi đôi khôi vúng nguy hiểm do mưa bão, cuộc sống còn nhiều thiếu thốn.

Sau 1 ngày kêu gọi trên chuyên mục "Nhịp cầu Nhân ái" của Báo và phát thanh, truyền hình Tuyên Quang, hai cháu Nguyễn Tuấn Đạt và Nguyễn Thị Thanh Kiều đã nhận được hơn 20 triệu đồng từ các cơ quan, đơn vị, nhà hảo tâm trong và ngoài tỉnh. Chuyên mục tiếp tục là cầu nối, mong

lan tỏa thêm những tấm lòng sẻ chia, giúp đỡ cháu Đạt và Kiều sớm vượt qua khó khăn.

Mọi sự giúp đỡ xin gửi về chị Đỗ Thị Hằng, Chủ tịch Hội LHPN xã Yên Lập, tỉnh Tuyên Quang; ĐT: 0382369859. Hoặc chị Trần Thị Minh Thủy, Phó viên Báo và phát thanh, truyền hình Tuyên Quang; STK: 8100215014802, Ngân hàng Agribank, ĐT: 0976 840 865.

Bà nội đang chăm sóc các cháu Nguyễn Tuấn Đạt và Nguyễn Thị Thanh Kiều, Bản Dàn, xã Yên Lập, tỉnh Tuyên Quang.

TẢN VĂN

Thăm lại... ngày xưa

■ HOÀI THU

Minh họa: XUÂN ĐỨC

KHI những tia nắng cuối ngày dần tắt, bước chân ta lặng lẽ chạm nhẹ trên con đường về thăm lại... ngày xưa. Đâu rồi, cánh đồng thơm hương lúa, những nương ngô xanh mướt lồi ta đi? Đâu rồi, cây cầu đất với miềm man lối cỏ may ta đi học mỗi sáng, đi thả trâu mỗi chiều? Đâu rồi, con đường lộng chông đá, lổn nhổn những ổ gà, lấy bụi những ngày mưa, đã đưa đón những bàn chân trần vào sớm khuya? Con đường như lạ, như quen, đã lưu riu bước chân ta thưở nào.

Một nỗi bằng khuâng, tiếc nuối vô hình khi gặp lại con đường quê nay đã thay hình đổi dạng, khoác màu áo mới. Những gương mặt thân thuộc năm xưa, những ngôi nhà hắt in năm tháng và những nụ cười thơ ngây của đám trẻ cùng trang lứa còn mãi trong ký ức ta, giờ đã trôi xa phương nào. Làng thì đã đổi tên lâu rồi và người thì cũng đã khác. Bỗng dưng nhớ đến nôn nao cái hình hài làng quê ngày xưa, nơi ta sinh ra và sống trọn cả thời thơ ấu. Cái làng quê nghèo khó mà lòng người thơm thảo, đậm nghĩa tình.

Nhớ ngày nhỏ cha mẹ dặn không được gọi tên người lớn trong làng mà gọi là chú - thím, cậu - mợ, dì - dượng, bác trai - bác gái, ông - bà. Lúc đó ta chưa mấy hiểu họ hàng là thế nào, nhưng bởi cách xưng hô đó mà ta luôn cảm thấy cả làng giống như một gia đình lớn. Và vì cảm thấy như trong gia đình nên chuyện giúp đỡ nhau là hết sức tự nhiên. Những

đứa trẻ như ta vẫn thường ăn cơm ké, rồi ngủ kê khi bố mẹ đi vắng chưa về. Chính mỗi thân tình ấy đã dạy cho ta cách sống yêu thương, cho đi hồn nhiên, thảo thơm giữa cuộc đời.

Nhớ những lúc "tháng Ba ngày tám" giấp hạt, nỗi sẵn lòng thơm nức của ngoại vừa mang ra lũ trẻ đã tranh nhau từng miếng nhỏ, ăn vội vàng, vừa ăn vừa

xuýt xoa vì nóng. Nhớ năm muối mẹ dặn đi xin, bao diêm đi mượn; bát canh cá nấu với lá thối lằm (một loại lá rừng có vị chua chát) đang bốc khói mẹ bảo ta mang cho nhà bên; quả mít chín đầu mùa ngoại mời gọi hàng xóm cùng ăn. Nhớ cái giếng đá ong nhà ta nhỏ nhỏ, nông chèo chèo mà lúc nào nước cũng đầy ắp, trong vắt đã giúp cả làng đi qua bao

mùa hạn. Nhờ bao kỷ niệm êm đẹp và cả kỷ niệm... hãi hùng, suốt một đời không quên.

Đó là mùa hè năm ta học lớp Một. Khi ấy chiều vắng vắng tối mà mẹ và chị gái đi vắng chưa về. Vítu trông hai em, vítu nấu cơm, ta vítu cầm cây đuốc soi trong chuồng gà để đêm xem chúng đã vào đủ chưa, rồi đóng lại. Khi cúi xuống xem gà ta đã vô tình chạm cây đuốc vào mái rạ mà không hề hay biết. Lửa bén rất nhanh cháy hết chuồng gà, cháy đến bếp, rồi cháy đến nhà ta mới giật mình hoảng hốt mà chẳng biết phải làm sao...

Khi mọi người trong làng thấy ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt hồ nhau chạy đến cứu thì tất cả đã cháy rụi. Ba chị em ta run rẩy nép ở góc vườn khóc không thành tiếng. Mẹ ta chạy về nhìn đám gà vịt, nỗi niếu, gương chiếu, đồ đạc cháy trụi, ngồi khóc ngẩn ngơ. Bà con làng xóm đã đưa máy mẹ con ta về ngoại ở tạm. Một tuần sau, nhờ hàng xóm mỗi người phụ giúp một tay căn nhà tranh tre vách đất một gian hai chái nhỏ nhỏ đã được dựng lên trên cái nền nhà cháy... Giờ đây, dù không còn tí dấu vết nào của ngày xưa ấy, nhưng mãi mãi trong ta vẫn còn in đậm hình ảnh căn nhà nhỏ ôn nghĩa, tràn đầy tình yêu thương của bà con làng xóm. Tất cả cứ như một cuốn phim chậm chậm quay ngược lại trong đầu ta một dịp được trở về. Ta thấy mắt mình chột ướt, lòng mình chột chùng xuống, rưng rưng với những hồi ức của năm tháng xa vời đầu yêu ■

Dưới mái trường NỘI TRÚ

■ Phóng sự ảnh: LÊ DUY

VỚI đặc thù một tỉnh miền núi, có nhiều đồng bào dân tộc thiểu số sinh sống, việc xây dựng và phát triển hệ thống Trường Phổ thông Dân tộc nội trú và bán trú là nhiệm vụ quan trọng được tỉnh Tuyên Quang triển khai thực hiện. Theo thống kê của Sở Giáo dục và Đào tạo, tổng số học sinh nội trú và bán trú trên địa bàn tỉnh hiện chiếm tới 36,3% tổng số học sinh phổ thông toàn tỉnh, một tỷ lệ cao cho thấy vai trò thiết yếu của mô hình này trong việc nâng cao dân trí và tạo điều kiện học tập thuận lợi nhất cho con em các dân tộc.

Hoạt động thể thao được triển khai thường xuyên tại các trường nội trú trong tỉnh.

Học sinh nội trú được bày tỏ quan điểm cá nhân tại các cuộc sinh hoạt toàn khối (ảnh trái). Giờ tự học tại trường PTDT nội trú THCS và THPT Na Hang (ảnh phải).

Cô giáo hướng dẫn học sinh học tại trường PTDT nội trú THCS và THPT Na Hang.

Học sinh các trường nội trú tại tỉnh Tuyên Quang đều có đời sống văn hóa phong phú song hành cùng học tập (ảnh trái). Học sinh trường PTDT nội trú ATK Sơn Dương học làm quả cùn (ảnh phải).

MÓN NGON CUỐI TUẦN

Những món ăn bình dân ngon nhất Việt Nam

■ TIẾN CHIẾN

Bánh mì heo quay

Phở bò đồng vị trí thứ 3 trong danh sách 100 món ngon.

Món rau muống xào tỏi bình dân cũng góp một trong danh sách này.

THEO bảng xếp hạng "Top 100 món ăn Việt Nam" do chuyên trang ẩm thực quốc tế Taste Atlas công bố mỗi đây, bánh mì heo quay vượt qua nhiều món ăn quen thuộc khác, đứng vị trí đầu tiên.

Taste Atlas cho biết, bảng xếp hạng này dựa trên đánh giá của cộng đồng người dùng thật trên toàn cầu. Danh sách lần này ghi nhận tổng cộng 8.562 lượt đánh giá, trong đó có 5.591 lượt được hệ thống xác định là hợp lệ và có giá trị.

Dẫn đầu danh sách, bánh mì heo quay được giới thiệu là một biến thể truyền thống của bánh mì Việt Nam, với phần nhân chính là thịt ba

chì quay. Thịt được quay giòn với lớp gia vị đậm đà, thái lát rồi kẹp trong ổ bánh mì nóng giòn. Món thường ăn kèm sốt, đồ chua làm từ cà rốt, củ cải trắng, dưa leo, ớt và ớt, có thể thêm ớt tươi để tăng độ cay. Ở một số nơi, bánh mì heo quay còn được phết thêm pate gan gà, giúp hương vị trở nên béo ngậy, đậm đà hơn. Đây là món ăn phổ biến tại các hàng quán vỉa hè và được xem là một trong những loại bánh mì được yêu thích nhất tại Việt Nam.

Đứng thứ hai trong danh sách là bún bò Nam Bộ, vị trí thứ ba là phở bò và vị trí thứ tư là mì

Quảng - đặc sản miền Trung.

Đáng chú ý, nước mắm tỏi ớt xếp ở vị trí thứ năm trong danh sách "Top 100 món ăn Việt Nam". Kết quả này cho thấy thực khách quốc tế rất ấn tượng với chén nước chấm quen thuộc của người Việt - nơi nước mắm cá, chanh, đường, tỏi và ớt hòa quyện, giản dị nhưng lại góp phần làm nên hương vị đặc trưng cho nhiều món ăn.

Ngoài ra, bảng xếp hạng còn ghi nhận nhiều món khác như bò kho, bánh xèo, cũng các món bình dân được yêu thích như rau muống xào tỏi, chả giò, bò lá lốt, nem lụi, gỏi đu đủ và món ăn đặc trưng trong dịp Tết Cổ truyền Việt Nam là thịt kho trứng vịt.

Danh sách của Taste Atlas một lần nữa cho thấy sự đa dạng của ẩm thực Việt Nam trong mắt bạn bè quốc tế, từ những món ăn đường phố giản dị đến các món truyền thống gắn liền với văn hóa và đời sống người Việt. ■